EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

Pep

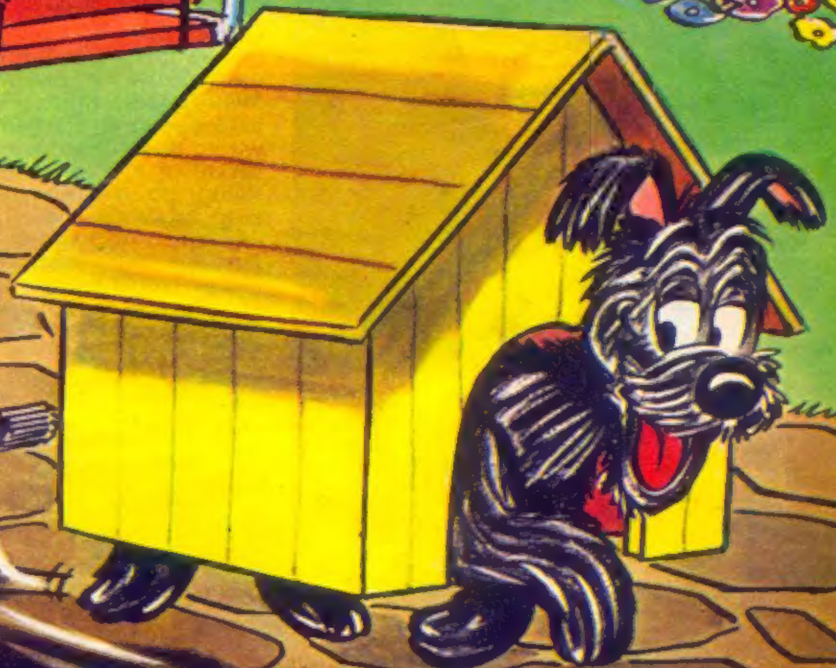
Nr. 42 17 okt. 1964

35 ct. p.w. losse nrs.
45 ct. België 7 fr.

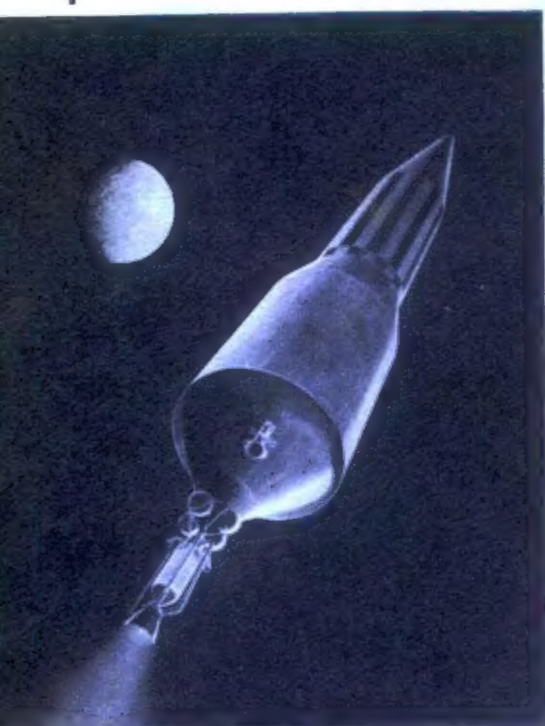

© 1964 Walt Disney Productions © 1964 De Geïllustreerde Pers N.V. © 1964 Editions Lombard

HALLO, beste vrienden!

PA dacht er anders over..." Tja, dat zul je óók weleens meegemaakt hebben. „Vader, mag ik..." Maar nee, je vader vond het niet nodig, hij dacht er anders over! Je vond het gemeen, niet eerlijk, je mocht ook nóóit iets ..., maar als je het verhaal op pagina 22 leest, zul je zien dat vaders niet altijd ongelijk hebben wanneer ze het niet met je eens zijn.
De PEP-plaat van deze week laat je een expeditie naar Mars zien. Het is de bedoeling, een bemand ruimtevaartuig op Mars te laten landen. Het „ruimtevervoermiddel" bestaat uit drie onderdelen: **de Saturnusraket,** die voor de aandrijving en voortstuwing zorgt van het **Moederschip,** dat later een ellipsvormige baan rond Mars zal beschrijven, en het **MEM-vaartuig,** dat enkele mensen op Mars moet afzetten en als alles goed verloopt, daarna weer contact zoekt met het Moederschip. Zo simpel als het klinkt, is het bepaald niet. Daarom is ook besloten eerst een proefschot op Mars te lossen en wel in dit najaar. De uiteindelijke expeditie zal pas over een jaar of tien kunnen plaatsvinden. Misschien zijn we wel een beetje voorbarig met onze PEP-plaat, maar dan weet je tegen die tijd waar het om gaat.
Op pagina 25 kun je kennis maken met de hoofdrolspeler in ons nieuwe verhaal, professor MORTIMER; hij is van beroep natuurkundige, maar gaat tegen wil en dank de rol van detective vervullen en om eerlijk te zijn, slaagt hij hier niet altijd even goed in. Maar hoe hij, dank zij de hulp van kapitein BLAKE, tenslotte het avontuur toch tot een goed eind brengt, kun je vanaf volgende week lezen in HET GEHEIM VAN DE GROTE PIRAMIDE.

De laatste trap van een Saturnus-V-raket, die men in 1975 naar Mars wil sturen.

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

EEN KIP DIE LETTERS VERLIEST

Op de tekening staan negen plaatjes. Zij stellen allemaal een woord voor. Je moet proberen de vier woorden te vinden die bij de genummerde plaatjes passen. Het zijn één bijvoeglijk naamwoord en drie zelfstandige naamwoorden.
Die vier woorden hebben ieder vier letters. Elk heeft vier letters van het woord van vijf letters dat door het plaatje in het midden wordt uitgebeeld. De woorden aan de rand in de groene halve cirkels, hebben elk drie letters. Dat zijn steeds drie van de vier letters van het plaatje dat in dezèlfde cirkel staat. De kip die middenin staat, verliest dus niet zijn veren, maar aan alle kanten vliegen de letters er uit, totdat er woorden van drie letters overblijven.
Probeer alle negen woorden te vinden, maar schrijf alleen de genummerde woorden van vier letters op een briefkaart en stuur deze vóór 22 oktober naar Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: PEP-prijsvraag nr. 42.

Oplossing van prijsvraag nr. 40: KAAS, KAST, KIST, KUIT, BUIT.

PRIJZEN

1e prijs: een prachtig polshorloge; 2e prijs: een kleinbeeldcamera; 3e prijs: een compleet tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een grote gekleurde speelbal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 35 ZIJN:

1e prijs: Leny v. d. Hout, Spoordonkseweg 119, Spoordonk bij Oirschot; 2e prijs: Albert Klerks, Dirkslandhof 20, R'dam-Pendrecht; 3e prijs: Joke Salters, Kon. Julianalaan 16, Paterswolde; 4e prijs: Theo en Jo Baten, Ridderstr. 1, Brunssum.

De winnaars van een troostprijs krijgen deze rechtstreeks thuisgestuurd. Hun namen komen niet in PEP te staan.

FLIPPIE FLINK

© 1964 · K.F.S. Opera Mundi

Ton en Tineke

door Franquin

TON, VAN VANDAAG AF ZUL JE EEN ANDER MENS ZIJN!

WAAROM? IK VOEL ME KIPLEKKER ZOALS IK BEN.

IK BEN VERTEGENWOORDIGER GEWORDEN VAN EEN BEKEND MERK "SPIEROEFENING AAN DE MUUR"- TOESTELLEN: BINNEN EEN WEEK BEN JE EEN TARZAN!

KAN ME NIKS SCHELEN!

LET MAAR EENS OP! DANKZIJ EEN STERKE ZUIGNAP KAN HET TOESTEL OVERAL EENVOUDIG BEVESTIGD WORDEN.

JE BESCHADIGT MIJN MUUR NIET, HÈ?

POP

IK ZAL HET EVEN VOORDOEN... EEN, TWEE...: EN JE ZULT ZIEN DAT HET GEEN KWAAD KAN... EEN... TWEE...

© 1964 Editions Lombard

...DRIE!

MIJN MUUR!

KRRAAAAK

ZOALS JE ZIET, DE ZUIGNAP WERKT PRIMA! BEZWIJKT NIET, AL TREK JE NOG ZO HARD!

JE ZEI TOCH DAT HIJ OVERAL BEVESTIGD KON WORDEN?

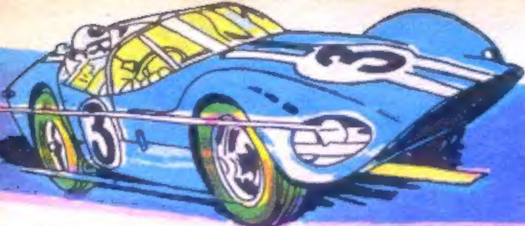
WAT BEN JE VAN PLAN, TON?

POP!

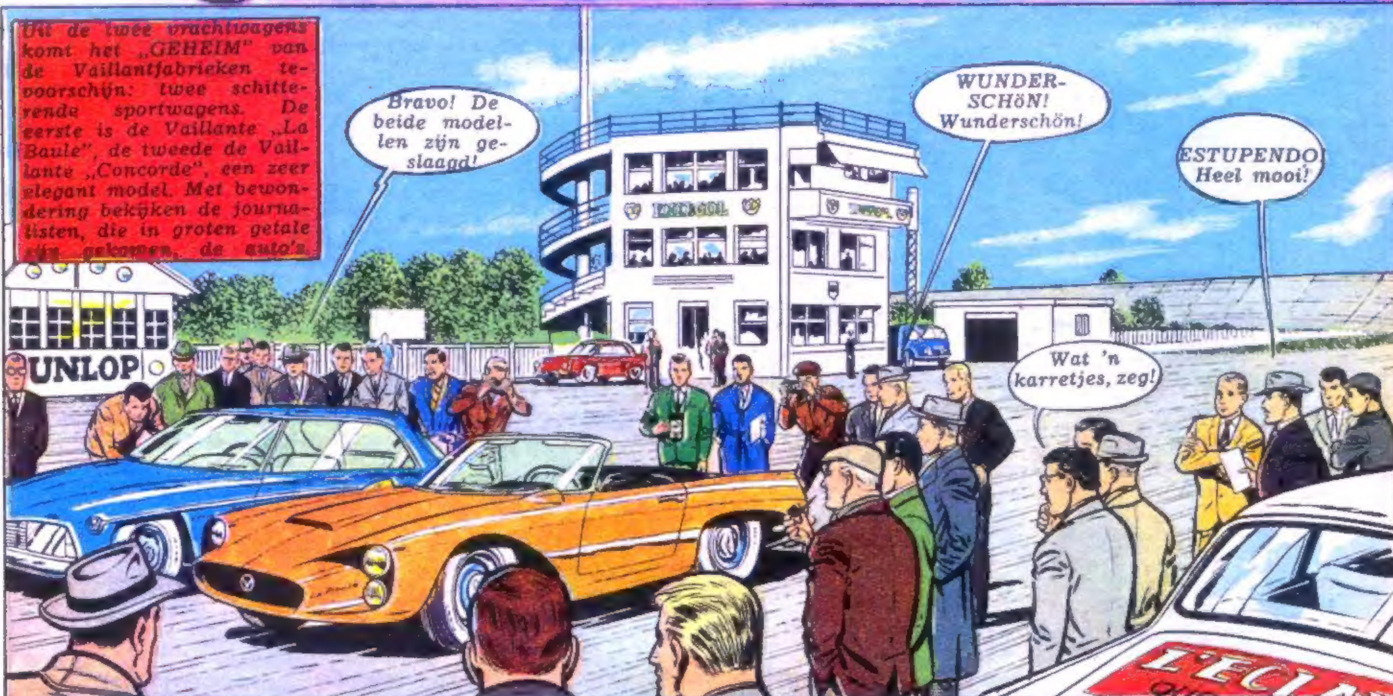
IK ZAL JE UIT DEZE BENARDE POSITIE BEVRIJDEN, WELKE KANT WIL JE OP.... TEGEN DE BOOM OF DE KAMER IN?

Franquin 1 58

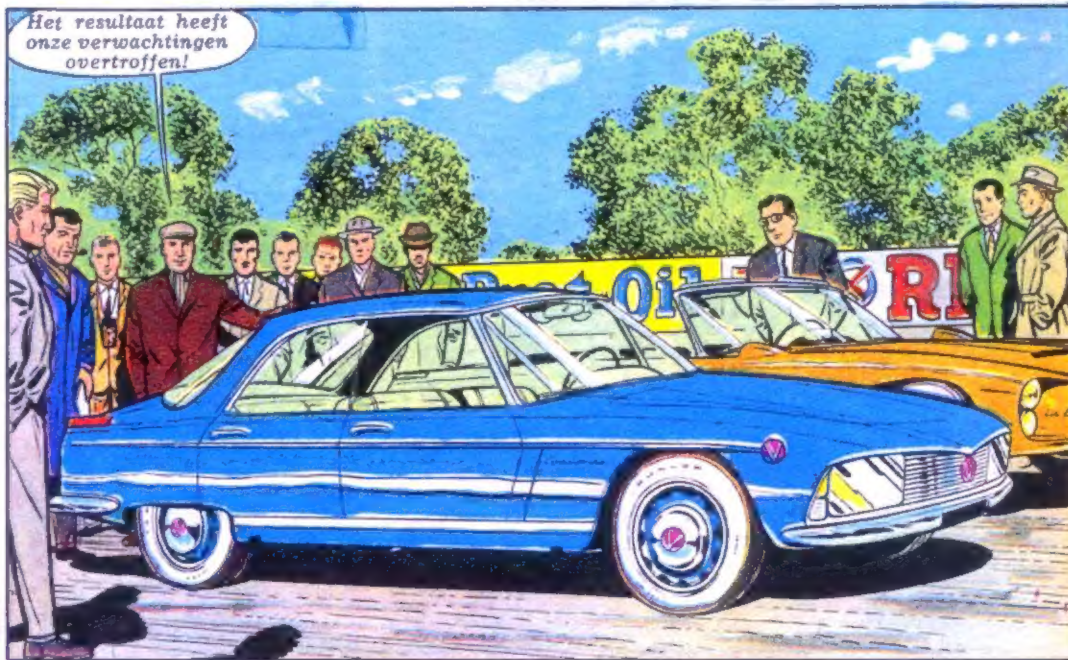
SCENARIO: GREG

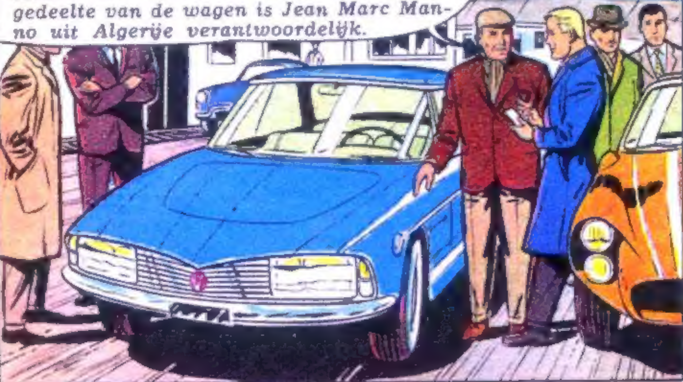

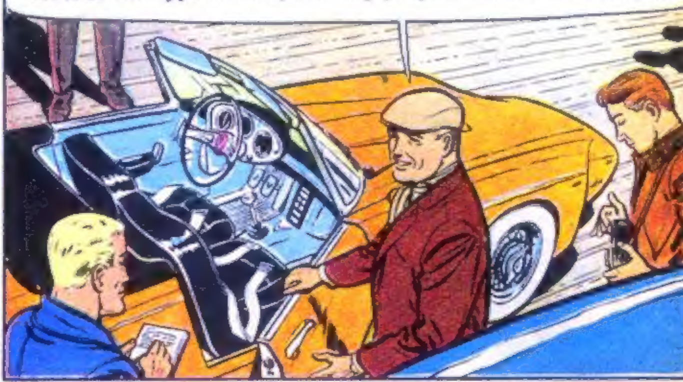
MICHEL VAILLANT in

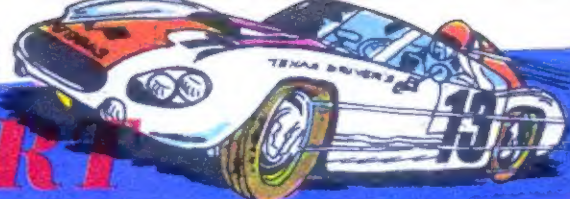

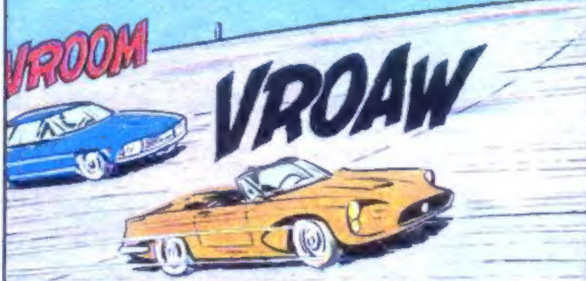

De 24-uren race van Le Mans staat weer voor de deur. Voor coureurs en constructeurs staat er veel op het spel. In de Vaillant-fabrieken worden in het diepste geheim de voorbereidingen getroffen. Dan breekt de dag aan waarop de nieuwe Vaillantes aan de pers zullen worden voorgesteld.

DE 13 IS AAN START

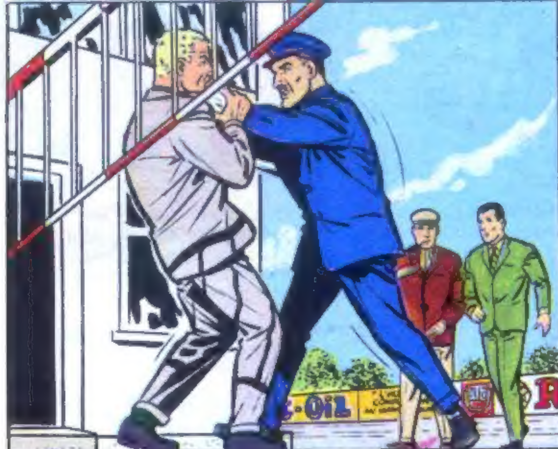

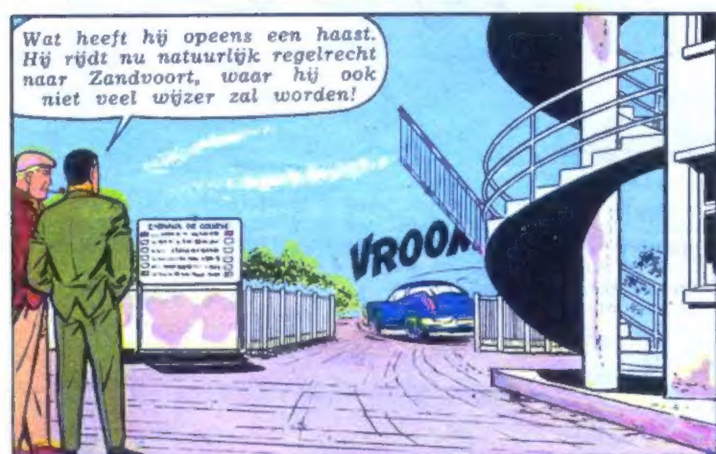

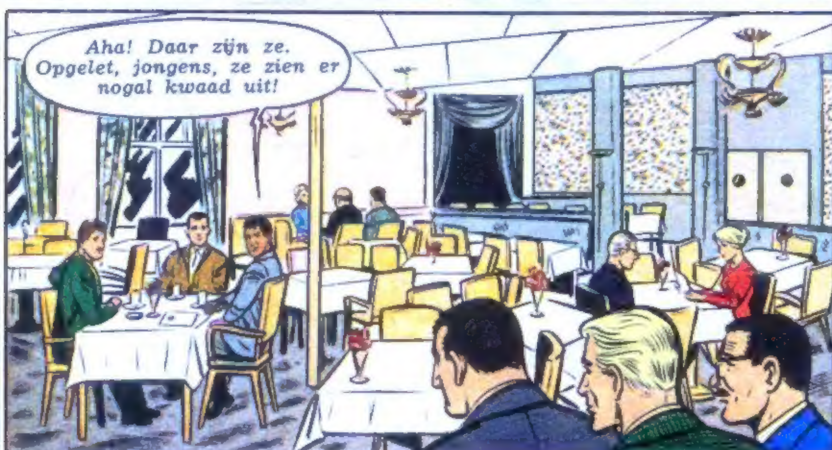

De onbekende indringer interesseert zich niet voor auto's

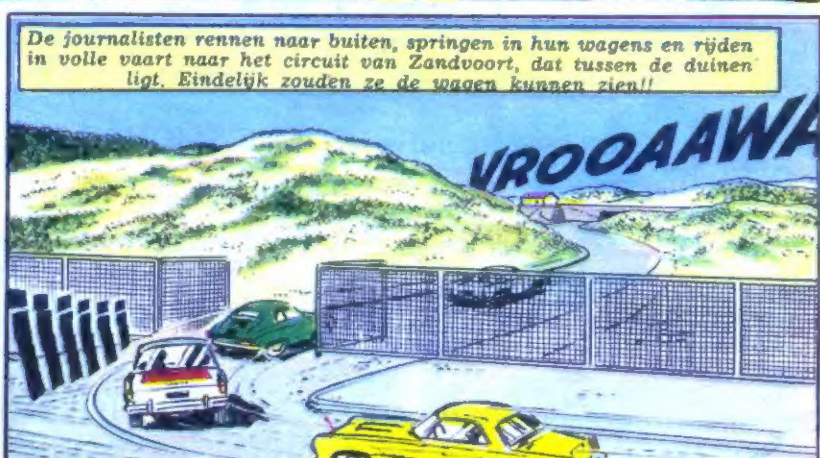

© 1964 Editions Lombard

. . . maar wat haast hem dan zo naar het Zandvoortse circuit?

WERF EEN ABONNEE EN JE KRIJGT DEZE SPELDJES!

Onze PEP-vriendenkring is groot, maar kan nog veel groter worden. Hoe meer zielen hoe meer vreugd en . . . hoe mooier blad in de bus elke week.
We hebben grootse plannen! Wat die plannen zijn, moet nog een verrassing blijven, maar één ervan willen we wel verklappen.
Zoals jullie weten, is de serie Ivanhoe-films op de tv stopgezet. Maar daarmee is onze grote held niet verdwenen, want

IVANHOE KOMT TERUG IN PEP

Binnenkort begint in ons blad een spannend vervolgverhaal waarin behalve deze dappere ridder (natuurlijk!) ook zijn trouwe vriend en helper Gurth zal meespelen.

Laat je vrienden en vriendinnen dit avontuur en al die andere fijne verhalen, reportages en artikelen niet missen; laat hen meegenieten van PEP; nodig hen uit toe te treden tot die grote schare van enthousiaste lezers en trakteer daarbij jezelf op deze speldjes met het portret van MICHEL VAILLANT, ZORRO, DAN COOPER en MICKEY MOUSE.

* * * *

STUUR DE KAART DIE JE BIJ DEZE PEP VINDT, INGEVULD AAN: PEP — POSTBUS 245, AMSTERDAM EN DEZE VIER FRAAIE SPELDJES WORDEN JE GRATIS TOEGEZONDEN

* * * *

Voor elke abonnee die je opgeeft, heb je recht op dit viertal. De nieuwe abonnee, wiens naam je op de kaart hebt ingevuld, krijgt ook deze speldjes, maar bovendien

HET KUIFJES ALBUM: RAKET NAAR DE MAAN

De kaart kan tot 1 november a.s. worden ingezonden, maar we raden jullie aan, er vlug werk van te maken, want je weet hoe groot de verzamelwoede van speldjes tegenwoordig is en onze voorraad is niet onuitputtelijk!

Zorro

CAPITAN DON LOPEZ KOMT NAMENS DE PLAATSVERVANGER VAN DE ONDERKONING EEN EXTRA BELASTING HEFFEN, OOK BIJ DON DIEGO. DEZE VERTROUWT HET NIET EN MAAKT PER BRIEF DON LOPEZ WIJS DAT DE ONDERWEG ZIJNDE GELDKOETS IS OVERVALLEN DOOR BANDIETEN DIE ZICH ALS LANSIER HEBBEN VERKLEED...

ZEG OP, VAN WIE KOMT DEZE BRIEF?

VRAAG HEM MAAR NIKS! HIJ IS DE DOOFSTOMME KNECHT VAN DON DIEGO

ZOU DIE DON DIEGO SOMS ZELF DE BRIEFSCHRIJVER ZIJN?

WELNEE! DAT IS EEN STUDIEHOOFD! DIE LAAT ZICH MET DEZE ZAKEN NIET IN!

HM, EEN VREEMDE ZAAK. MAAR WE MOETEN HET TOCH ONDERZOEKEN...

O, JA? HOE DAN?

WE MOETEN DIE VERMOMDE BANDIETEN DE PAS AFSNIJDEN, VOOR ZE ER MET HET GELD VANDOOR GAAN.

NOU, DAT ZAL INTUSSEN AL WEL GEBEURD ZIJN!

WE ZULLEN ZIEN. KOM MEE!

DE HELE TROEP MOET, OP TWEE MAN NA, BINNEN DRIE MINUTEN UITRIJDEN!

NOU, NOU, WAT EEN HAAST OPEENS!

BAH, WAT EEN GEDOE ALLEMAAL!

BLIJ DAT IK NIET MEE HOEF!

DIE DON LOPEZ LIJKT ME 'N DIENSTKLOPPER.

BERNARDO GLIPT ONGEZIEN GARCIA'S KAMER BINNEN...

...EN PAKT DE SLEUTELBOS WEG.

ZO, EN NU DIE BEWAKERS ONSCHADELIJK MAKEN.

INTUSSEN...
SERGEANT, DAAR GAAT 'T GELDTRANSPORT. LEID UW LANSIERS TEN AANVAL!
WAT ? MOET IK VOOROP?

GEEN PRAATJES! AANVALLEN, ZEG IK!
NOU, GOED. K-KOM, M-MANNEN. V-VOLG MIJ!

MAAR BLIJF DICHT BIJ ME!
WAT ZUL-LEN WE NU BELEVEN?
PAS OP! DIT LIJKT OP EEN OVER-VAL!

HU! HIER! KOEST JULLIE!

MAAR CAPITAN!?
GARCIA! STOP! DIT ZIJN MIJN EIGEN MANNEN!

OP HET HOOGTEPUNT VAN DE VERWARRING...

PARDON! EVEN DE KOETS LENEN!

HET IS EEN STREEK VAN ZORRO! KIJK!

HIJ GAAT ER MET HET GELD VANDOOR!

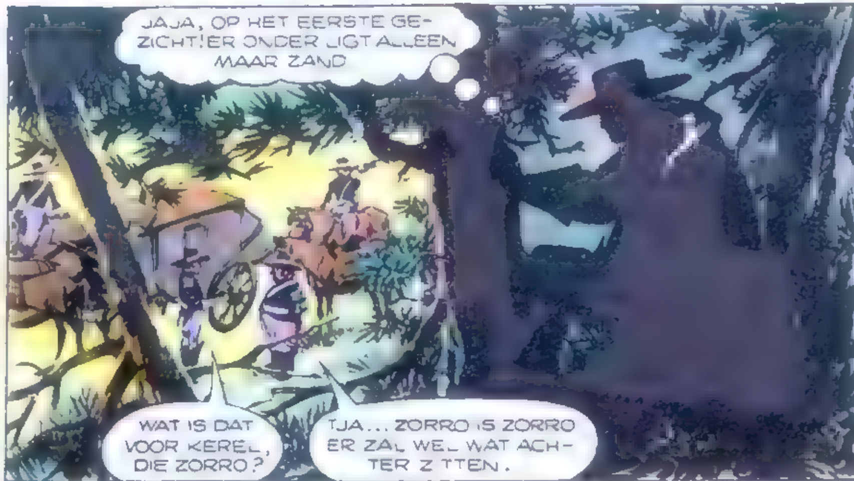

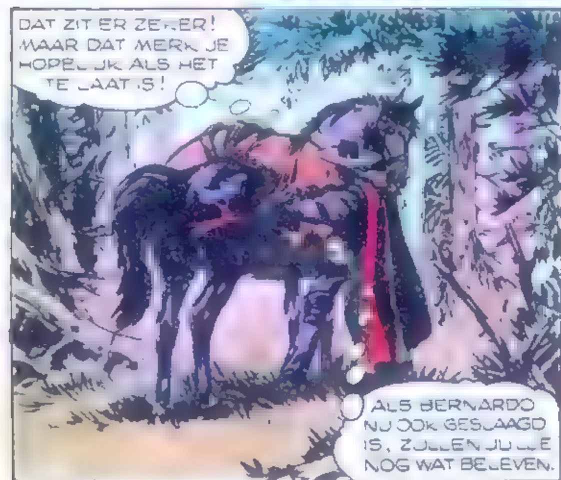

© Walt Disney Productions

BOB SPAAK op zijn sport praatstoel

TERWIJL in Tokio iedereen alleen maar aan Olympische Spelen denkt en doet draait in Nederland heel rustig de voetbalcompetitie. Volgende week hebben we de tweede uitwedstrijd van ons Nederlandse elftal. Tegen Albanië, zoals je weet. We hebben ze in Rotterdam gehad, we hebben daar met 2-0 gewonnen en niemand was tevreden. Ik zit er een beetje vreemd tegenaan te kijken. Ik bedoel: tegen die uitwedstrijd. Albanië is een heel klein landje, dat wel tot Europa behoort, maar zo afgesloten is, zo apart, dat we er vrijwel niets van weten. Als de Albanezen niet bij ons op bezoek waren geweest, zou je vragen: hé, voetballen die lui ook? Dan zou die voetbalwedstrijd daar net zoiets zijn als een waterpolowedstrijd tegen de Eskimo's. Maar goed, ons Nederlands team gaat in Tirana zijn best doen en het er erg moeilijk krijgen en je kunt met de beste wil van de wereld niet voorspellen waarop dat uit zal draaien. Als alles gaat zoals ik het graag zou willen, wint Nederland, maar dat zijn dingen waarmee Albanezen helemaal geen rekening houden. Die jongens zijn gewoon een beetje tegen de draad in.

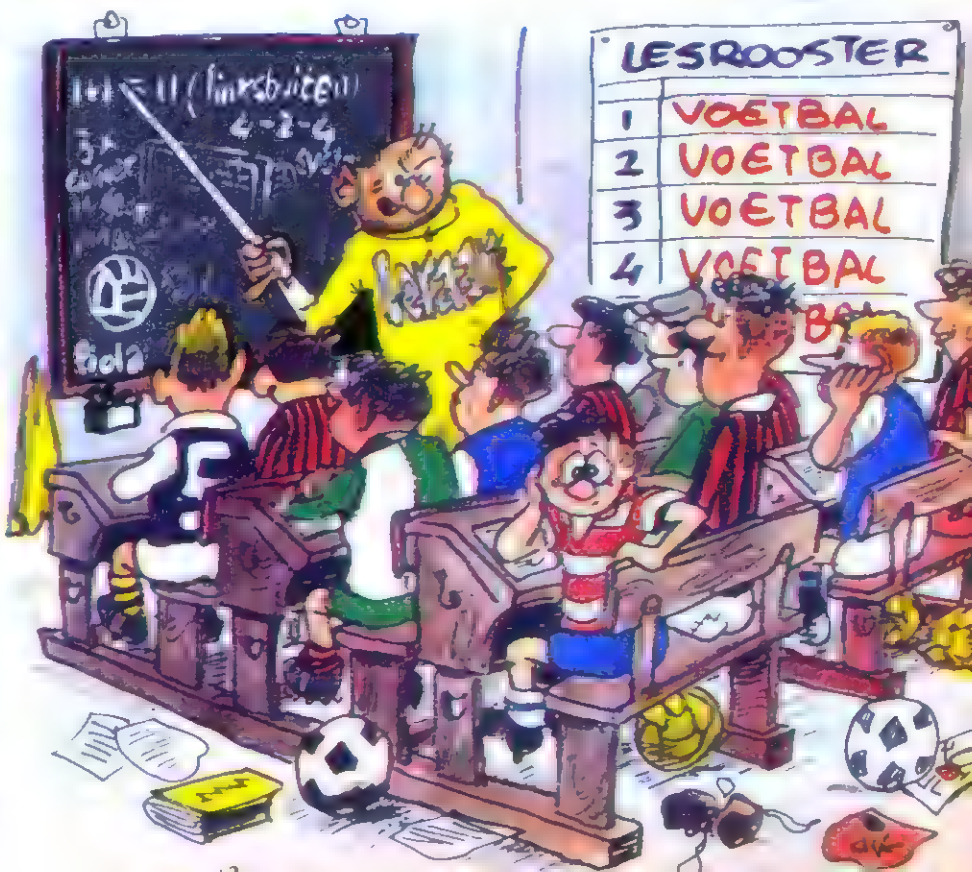
Nu we het toch over voetbal hebben: je weet misschien dat een club als het Italiaanse Milano er een voetbalschool op nahoudt. Geen gezellige school, hoor. Niet dat die jongens veel strafwerk krijgen, dat niet, maar 't is toch wel een strenge school. Kijk, dat Milaan denkt aan zijn toekomst. Vinden de heren van die club ergens, al is het helemaal in Bari in Zuid-Italië, een jongen van wie ze denken dat-ie talent heeft, dan halen ze hem naar hun school. En dan laten ze hem verdraaid goed voetballen leren, want ze kunnen altijd goeie voetballers gebruiken. Nu wordt die jongens verder weinig vrijheid gegeven. Ik heb de indruk gekregen dat ze zo'n beetje opgesloten worden gehouden, net als op een heel strenge, ouderwetse kostschool. En nummer één op het lesrooster is toch wel voetbal. Nummer twee trouwens ook en misschien ook nog wel nummer drie. En dat vind ik niet leuk. Dat is me gewoon een beetje te veel van het goede. Voetballen is een heel plezierig spel, daar niet van, maar als je nou de hele week vrijwel niet anders kunt doen dan voetballen en aan voetballen denken, dan wordt het een kwelling. Tenminste, dat vind ik. Maar ja, die heren van Milaan willen met alle geweld een zo sterk mogelijk team houden en die denken daar dus enigszins anders over.

Weet je dat we in Nederland ook een paar voetbalscholen hebben? Jazeker, maar ze zijn niet te vergelijken met die van Milaan. In Deventer staat een huis, aan de Brinkgreverweg 238. Als ik 't over Deventer heb, dan begrijp je al dat Go Ahead er iets mee te maken heeft. Ja, meneer Willem Beltman, de manager van Go Ahead, dacht op een gegeven ogenblik: „Als ik spelers moet **kopen**, dan ben ik al gauw vele tienduizenden guldens kwijt. Er moet toch een andere manier zijn om voetballers voor mijn club te krijgen en op te leiden." Toen kwam hij op 't idee van die school, maar er is wel een hemelsbreed verschil met Milaan. In dat huis aan de Brinkgreverweg

VOETBAL TUSSEN VIER MUREN

wonen wat jongens. Ik zal je een paar namen noemen. Daar heb je Dicky van Zoghel, een broertje van Nico van Zoghel, die vorig seizoen als keeper van het Utrechtse DOS naar de Deventer club overging. Daar vind je ook Bert Snaphaan uit Lochem. En Jan Rorije uit Heerde. Dat zijn jongens die waarschijnlijk wel goede voetballers zullen worden. Nou, bij Go Ahead kunnen ze 't tot in de perfectie leren. Iedere avond kunnen ze onder leiding van meneer Brand trainen, zo'n vijf kwartier lang. Overdag zitten ze evenwel op school en na de training, als ze gegeten hebben, moeten ze hun huiswerk maken. En om negen uur, half tien is het bedtijd. Geen gezeur verder, maffen! Wonen ze daar alleen? Nee, mevrouw Van Dijk is hun tijdelijke moeder, en meneer Van Dijk, die in de eerste jaren na de oorlog midvoor speelde in Go Aheads eerste, ziet erop toe dat ze hun huiswerk maken en op tijd onder de dekens verdwijnen. Niet gek, hè? Zie je, dat noem ik nou verstandig. Meneer Beltman wil in de eerste plaats dat die jongens, als ze van school zijn, een goed vak leren. Nu denk je misschien dat ik voetballen géén vak vindt. Nou, dat is niet waar. Voetballers kunnen heel goeie vaklui zijn, maar... het is een riskant vak. Als voetballer loop je nl. de kans dat je van vandaag op morgen zonder werk bent. Stel je voor dat je een been breekt, zó, dat je niet meer spelen kunt. Waar blijf je dan als je geen vak kent? Aanpakken, jongens, zegt meneer Beltman, zorg dat je wat wordt. Bij ons kun je bovendien nog beter leren voetballen dan je al doet. Heb je te zijner tijd zin, als betaalde speler voor Go Ahead te gaan spelen, dan ben je welkom, maar we zullen je niet vasthouden als je ergens anders heen wilt. Zó kan het ook. En ik dacht dat je ermee bereikt dat die jongens niet na een paar maanden zeggen: Man, ik kan geen bal meer zien!

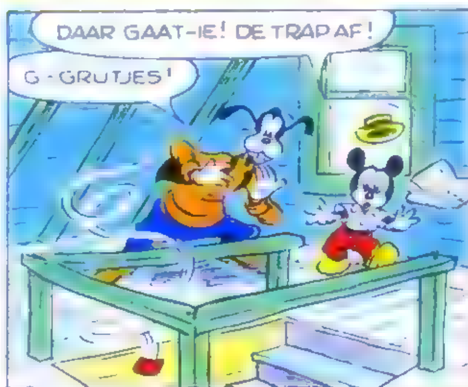

Mickey en Goofy

Op Goofy's zolder ligt zoveel rommel, dat het plafond van zijn kamer bijna naar beneden komt! Mickey besluit eens grote schoonmaak te houden en wil het liefst de hele boel weggooien, totdat....

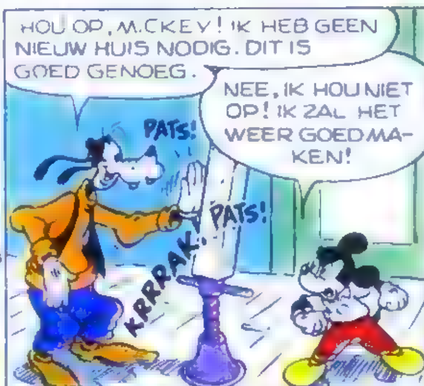

© 1964 Walt Disney Productions

Het is natuurlijk een geweldig goed idee, de postzegel op die manier te zoeken, maar of Mickey en Goofy erin zullen slagen... De gemene grijns op 't gezicht van Lachebek belooft niet veel goeds...

RUIMTESCHEPEN NAAR DE „RODE PLANEET"

Op de bovenste foto zie je een gedeelte van de mysterieuze „Rode Planeet". Die vreemde „zeef" rechts is een schotelantenne, die foto's maakt van Mars.

HET duurt nog wel enkele jaren vóór een bemand ruimteschip — wat zou het zijn, een Rus of een Amerikaan? — op de maan gaat landen. Maar deze keer willen we daar niet diep op in gaan, we kijken even verder. Enkele weken geleden hebben we in Pep alleen nog maar onbemande (automatisch werkende) ruimtevaartuigen naar de planeet Mars geschoten. Deze keer gaan we dan zèlf eens naar de „rode planeet". Tja, eigenlijk hebben we de maan nog wel niet bereikt, maar toch hebben de Amerikanen (en ook de Russen) al heel serieuze plannen voor Mars-expedities. We mogen zelfs (een heel klein beetje) rekening houden met een Amerikaanse „rode planeet"reis in 1975. Want dan zal Mars nog „maar" 85,5 miljoen kilometer van de aarde verwijderd zijn, en dat is gunstig genoeg voor een poging. En als je dàn bedenkt dat de Verenigde Staten acht jaar geleden met de grootste moeite hun eerste Vanguard-kunstmaantje van 1,46 kg in een baan om de aarde brachten, dat ze nu met Saturnus-raketten ladingen van 17.000 kg in een baan om de aarde brengen en dat ze misschien in 1975 op Mars landen, dan kun je echt wel zeggen dat er vaart zit in de ruimtevaart!
Over Saturnus-raketten gesproken: enkele experts van de NASA zijn tot de conclusie gekomen dat een expeditie van enkele ruimteschepen naar Mars al plaats zou kunnen vinden met behulp van Saturnus-V raketten van precies hetzelfde type als waarmee zij over enkele jaren de eerste ruimtevaarders naar de maan zullen schieten. Op onze PEP-plaat is de Saturnus-V afgebeeld, onder meer met een opengewerkte trap. Het mannetje daaronder is 1,80 meter. Nu heb je meteen een indruk hoe enorm groot die Saturnus-V wel is: met ruimteschip bereikt hij een hoogte van 107 meter! De ruimteschepen voor een tocht naar Mars en terug zouden overigens wèl in gedeelten gelanceerd moeten worden om daarna — in een parkeerbaan om de aarde — in elkaar te worden gezet, en vandaar naar hun doel te worden geschoten.
Er zijn veel manieren om Mars te verkennen. De gemakkelijkste is ongetwijfeld een ruimtevaartuig in een wijde boog om de planeet te laten vliegen en daarna na de aarde terug te laten keren. Een betere manier van Marsverkenning is een ruimteschip voor langere tijd in een baan om de planeet te laten cirkelen. Door een boordraketmotor in te schakelen zou men de Marsbaan kunnen verlaten en aan de terugreis naar de aarde beginnen.

Rechts: Een gedeelte van een Saturnus-V-raket. Deze trap kan worden voortgestuwd door een atoom-motor.

Weer een andere mogelijkheid is een landing op een van de twee kleine manen van Mars, Phobos en Deimos (Angst en Schrik). Door hun bijzonder geringe omvang en massa hebben zij nauwelijks enige aantrekkingskracht zodat een ruimteschip er misschien wel zou kunnen aanleggen. Op die manier zou men niet alleen Mars van betrekkelijk kleine afstand kunnen bestuderen, maar ook de Marsiaanse manen; een Russische geleerde beweerde onlangs namelijk dat het „kunstmanen" zijn, die wezens van de planeet Mars vele jaren geleden hebben gelanceerd.
Natuurlijk is het wel duidelijk dat de geleerden er de voorkeur aan geven een landing te maken op Mars zèlf. Maar hoe gaan we dan zo'n expeditie uitvoeren? We zouden een zwaar ruimtevaartuig rechtstreeks naar de planeet kunnen schieten, daar laten landen, na verloop van tijd doen starten en ermee terugkeren naar de aarde. Maar dan zouden we raketten nodig hebben die de stuwkracht van de Saturnus V ver overtreffen. En men rekent er niet op dat die er in 1975 al zijn.
De meeste kans maakt dan ook een expeditie die lijkt op de eerste Apollo-expedities naar de maan. Dat gaat zó: we lanceren een groot ruimteschip, dat uiteindelijk in een cirkelbaan om de planeet Mars gaat draaien. Van dat moederschip maakt zich een kleinere cabine met enkele pioniers los, die op Mars landt, na onderzoekingen weer opstijgt en naar het moederschip terugkeert. Het moederschip verlaat zijn baan om Mars en begint aan de terugtocht naar de aarde.
Op onze PEP-plaat is nog een andere mogelijkheid in beeld gebracht. Men lanceert twee ruimteschepen in de richting van de „rode planeet". Het eerste exemplaar beschrijft een wijde boog om Mars, zonder er te landen. Het tweede ruimteschip gaat rechtstreeks naar Mars, waar de pioniers een landing uitvoeren. Op een nauwkeurig berekend moment zullen ze met een deel van hun ruimtescheepje, dat MEM (Mars Excursion Module) wordt genoemd, opstijgen en in contact proberen te komen met het grote ruimtevaartuig. Daarmee zullen ze dan naar de aarde moeten terugkeren. Die ontmoeting zal natuurlijk uiterst nauwkeurig worden berekend, wil men niet het risico lopen voor altijd in de ruimte te verdwijnen.
We wachten nu eerst maar eens af.

1) Patrijspoort, 2) instrumentenpaneel, 3) ruimtehelm, 4) vizier, 5) ruimtepak, 6) zuurstofleiding.

13) eerste trap Saturnus V, 14) tweede trap, 15) derde trap, 16. brandstoftanks, 17-18) idem, 19) hitteschild, 20) raketjes, 21) leiding zuurstof, 22) toevoer zuurstof, 23) instrumentenhouder, 24) luchtinlaat, 25) Mariner B-capsule, 26) zonnecellen, 27) antenne, 28) afwerpbare capsule, 29) meetinstrumenten.

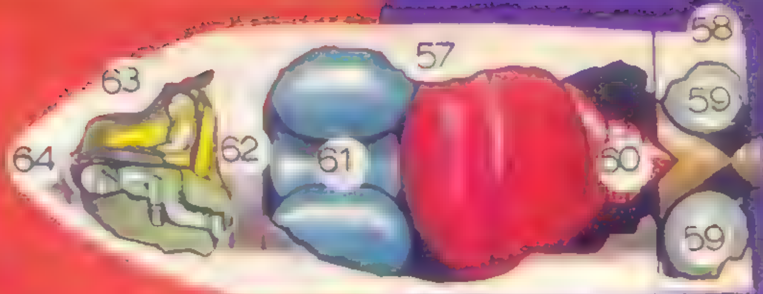
PCP PLAAT

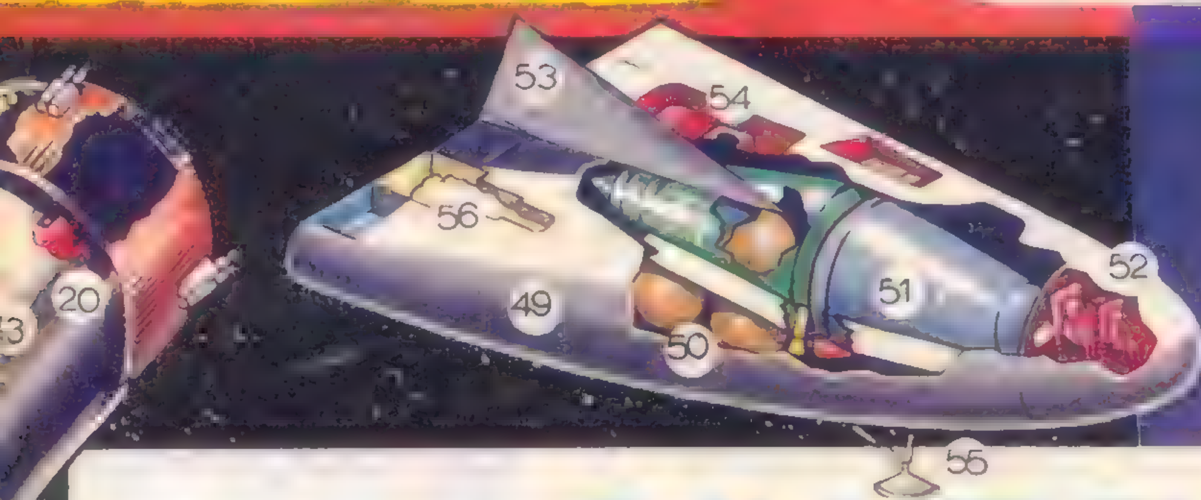

7) lanceertoren, 8) lanceerplatform, 9) Saturnus-V-raket, 10) staartvinnen, 11) verbrandingskamers en vlampijpen, 12) ruimtevaartuig.

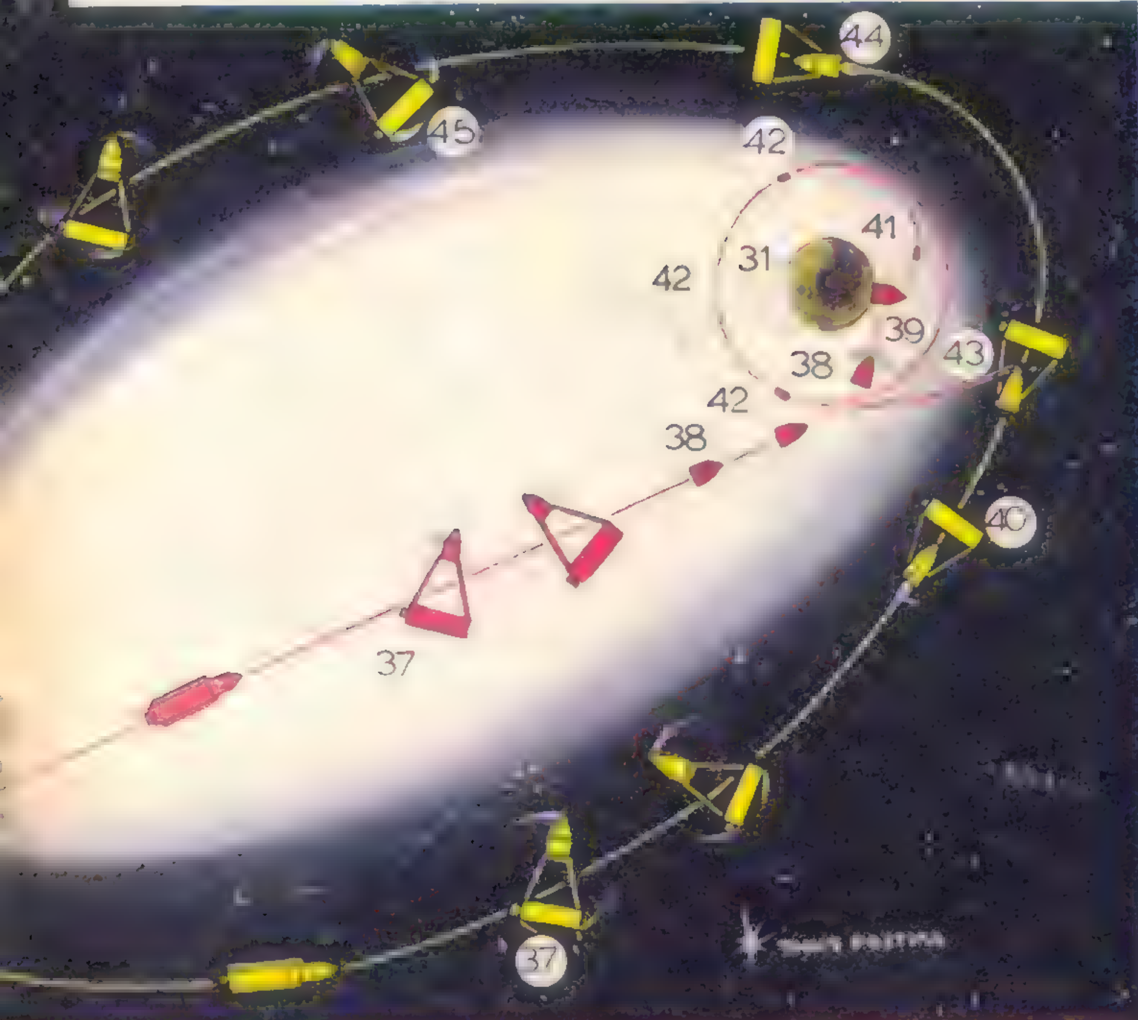
30) Aarde, 31) Mars, 32) parkeerbaan om aarde, 33) Marslandingsvaartuig (MEM), 34) moederschip in parkeerbaan, 35) moederschip verlaat parkeerbaan voor vlucht om Mars, 36) MEM verlaat parkeerbaan, 37) ruimteschepen draaien om as voor opwekking kunstmatige zwaartekracht, 38) MEM begint landing, 39) landing op Mars, 40)

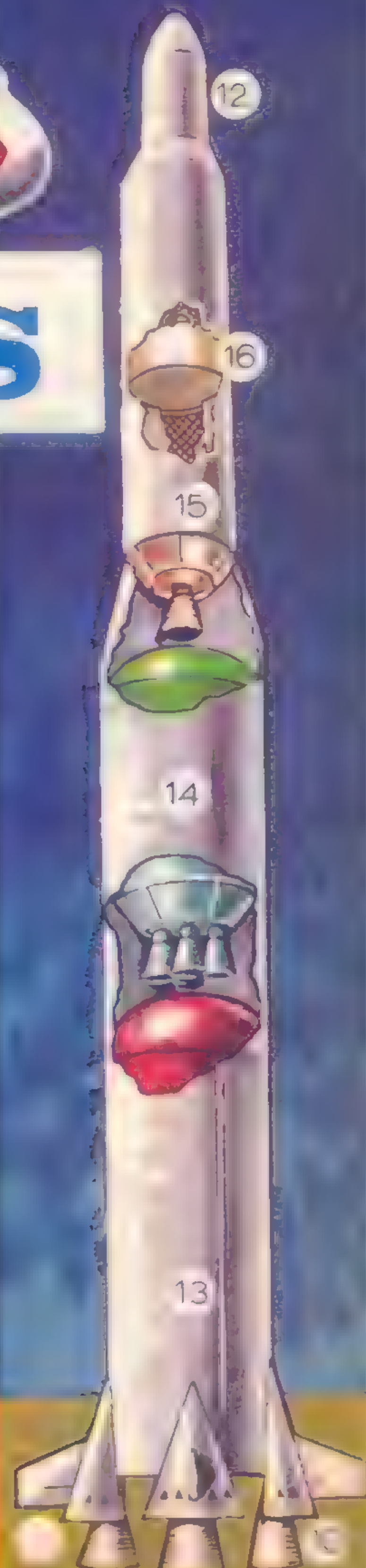
49) Marslandingsvaartuig, 50-51) tanks met brandstof, 52 astronautenverblijf, 53) richtingsroer, 54) opslagruimte, 55) gedeelte van landingsgestel, 56) ruimte voor landingsparachutes, 57) Marslandingsvaartuig als ballistisch projectiel, 58) compartiment met motoren, 59) brandstoftanks voor motor 58, 60) startmotor, 61) tanks voor startmotor, 62) opslagplaats studiemateriaal van Mars, 63) astronautencabine, 64) ruimte voor parachutes.

NAAR MARS

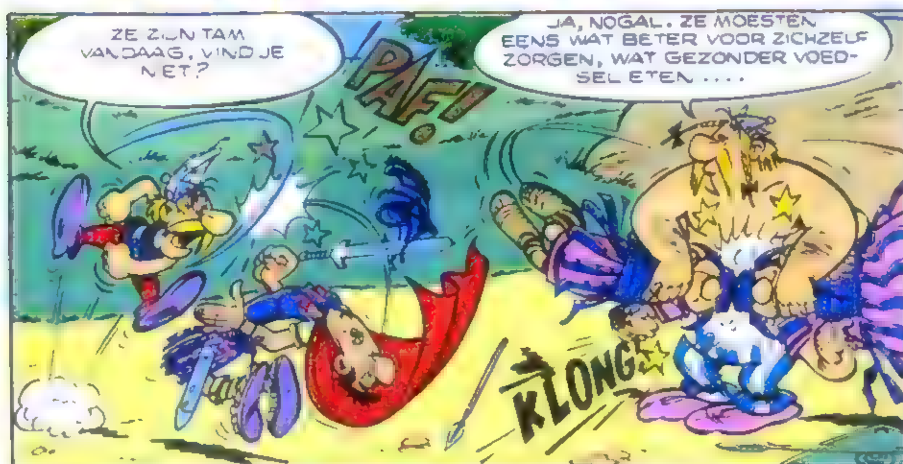
raket van moederschip in werking, 41) bovenste deel van MEM verlaat Mars en 42, maakt een baan om planeet, 43) ontmoeting met moederschip, 44) moederschip op terugreis, 45) zwaartekracht opwekking, 46) boordraket voor juiste koers, 47) astronautencabine scheidt zich van moederschip en begint te landen, 48) weerstand van dampkring, hitte 19 500° Celsius

Astérix

DE GA

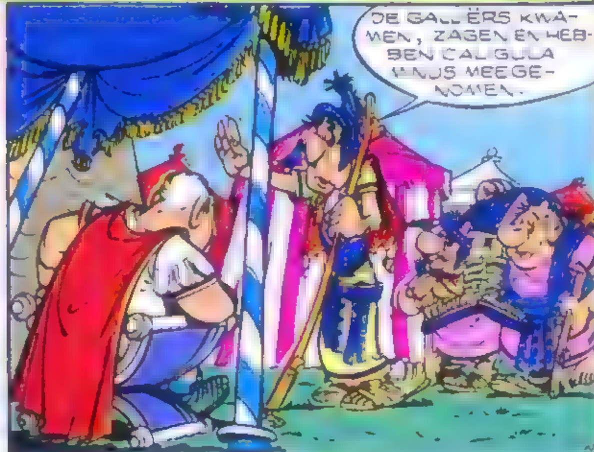

LLIËR

Caius Bonus heeft een slim plan bedacht: hij stuurt Caligula Minus als spion naar de vijand. Geboeid wordt de „spion" naar Gallisch gebied gebracht, maar . . . Asterix en Obelix zijn in de buurt en dat wordt . . . vechten!

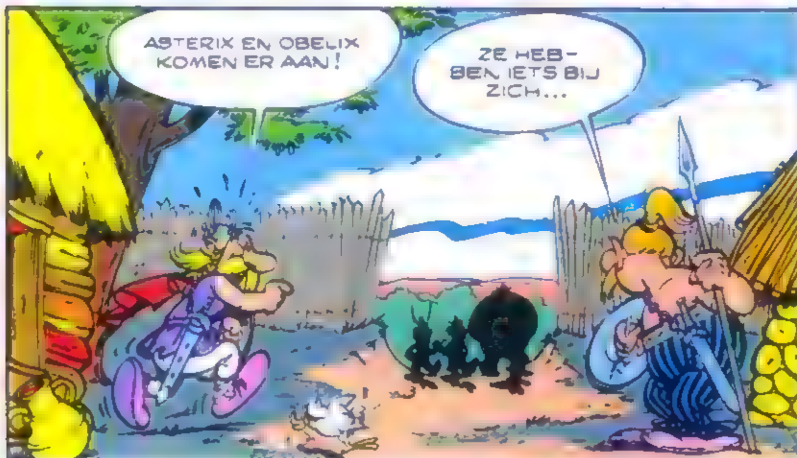

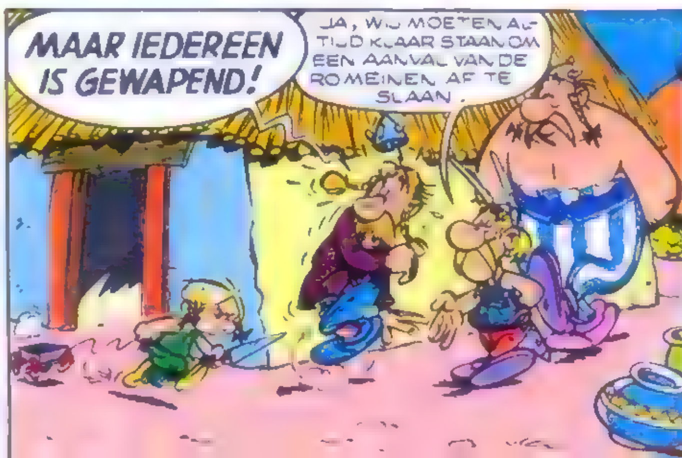

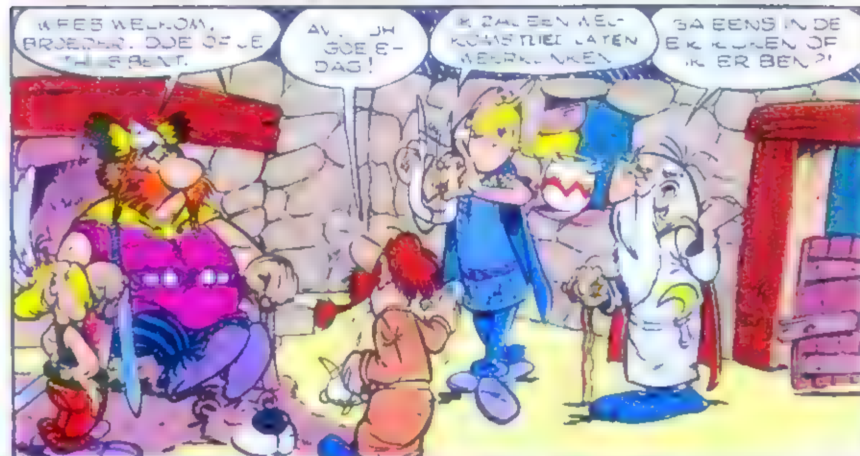

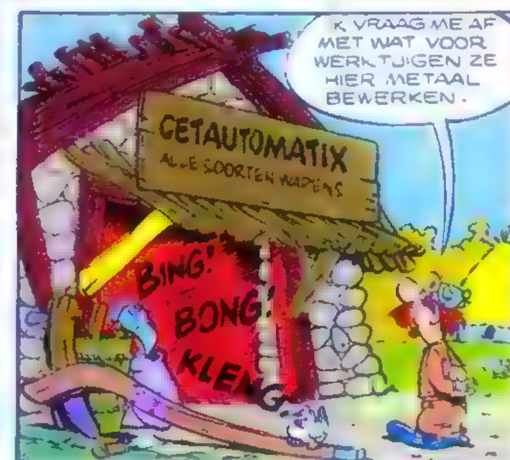

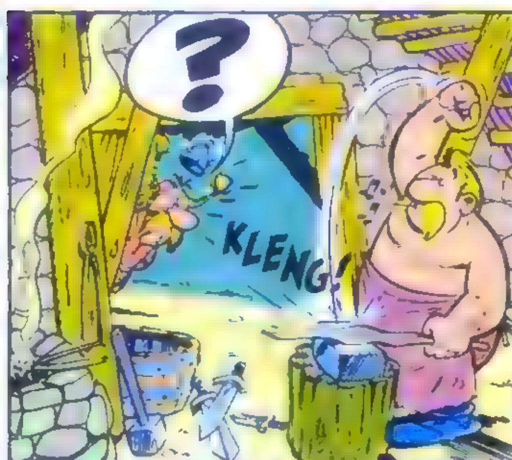

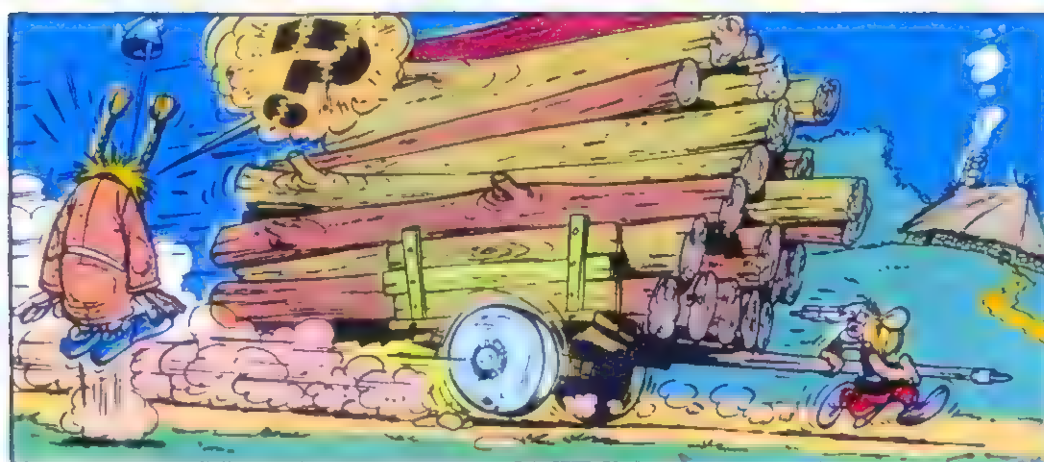

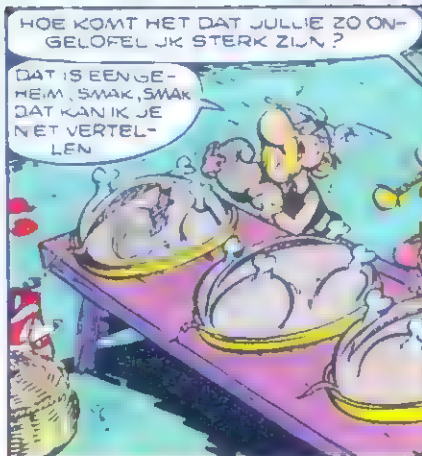

De spion is erop gebrand het grote geheim te ontdekken,

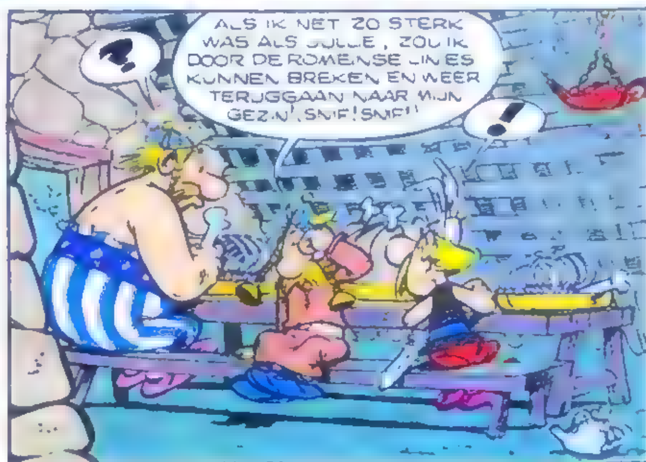

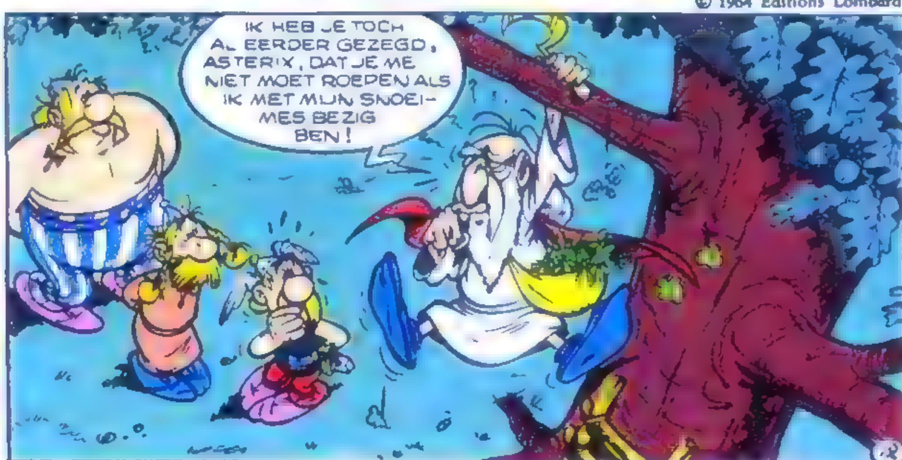

© 1964 Editions Lombard

maar of 't hem lukt? Panoramix is niet in zo'n beste bui...

DOOR NEIL STUART

PA DACHT ER ANDERS OVER

ZODRA ik de stad binnenreed, zag ik dat er iets aan de hand was. Het plein lag verlaten te stoven in de hete zon; er luierde niemand in de schaduw van de oude eiken die daar staan en voor het café stond geen paard vastgebonden. Waar was iedereen?

Toen zag ik opeens het groepje ruiters bij de stallen. Er waren heel wat nieuwsgierigen toe komen lopen en er heerste een opgewonden stemming. Het leek wel of daar een posse was bijeen geroepen, die gereed stond om uit te rijden. Ik had het goed gezien.

Jeff Pollard, die altijd een posse aanvoert, omdat onze stad nu eenmaal te klein is voor een sheriff, kreeg me in het oog en riep: „Ga je mee wat onkruid uitroeien, Shelby?"
Ik reed naderbij. „Wie gaan jullie vangen?"
Larry Grogan, die al aan z'n dagelijkse portie drank was begonnen, was er als de kippen bij om me in te lichten. „Drie kerels hebben de bank in Kenedy beroofd. Ze zeggen dat ze bij de bende van Wes Fancher horen. En Jeff is niet van plan die schurk de grens te laten bereiken zonder eerst wat kruit op hem te hebben verschoten."
„Kom, jongen, ga mee," spoorde Jeff me aan. „Britt hier, gaat ook."
Pas toen zag ik Jeffs zoon, mijn beste vriend. Ik kromde mijn tenen in mijn laarzen van afgunst. De jachtlust van de posse had me al zo aangestoken, dat ik veel zin had me bij de groep te voegen en te zeggen dat ik graag meeging.
Maar nog voor ik mijn pony in beweging kon zetten, hoorde ik Jeff galmen, zodat iedereen het kon horen: „Jammer dat je Pa iets tegen schieten heeft, Shelby. We hadden hem best kunnen gebruiken."
Daarop wuifde hij met zijn hoed, drukte de sporen in zijn zwarte hengst en reed weg. Acht man volgden hem in een grote stofwolk, ook Britt.
De kleine menigte toeschouwers verspreidde zich; ik moest nog wat boodschappen doen voor Ma, de post ophalen voor Pa, en onderweg stak ik een reclamebiljet in m'n zak dat een kleine jongen me in de handen had gestopt.
Ik reed snel naar huis, naar de weide waar ik wist dat Pa bezig was met een nieuwe omheining.
Hij kwam uit zijn gebogen houding overeind en veegde met een doek het zweet uit zijn ogen. „Zo, jong, ben je daar? Je bent lang weggebleven. Wat neem je voor nieuws mee?"
Ik vertelde hem van de posse van Jeff Pollard, van de 2000 dollar beloning voor de gevangenneming van Wes Fancher en van mijn vriend Britt die meeging om de bandiet onschadelijk te maken. „Ze zeiden dat het jammer was dat u iets tegen schieten had."
Pa vertrok geen spier. „Ik draag geen revolver bij me, Shelby, en als ik dat deed ging ik nog niet mee. Het vangen van Wes Fancher is een karwei voor de Rangers of de sheriff. Het enige waarmee Pollard en zijn mannen zullen terugkomen, is een stel afgepijgerde paarden."
Hij keek me strak aan en vroeg opeens: „Wat heb je daar in je achterzak zitten?"
Ik trok het reclamebiljet uit mijn zak en gaf 't hem vlug.
Hij hield het stuk papier in zijn eeltige handen en las me langzaam voor wat er op te lezen stond. **Jimsons Circus. Komt en ziet Lilly Belle, de enige tijger-temster in dit land! Komt en ziet hoe zij dit wilde, vraatzuchtige beest haar wil oplegt! Een echte tijger uit de donkere jungle van India!**
Meteen was ik Wes Fancher en de posse vergeten. „Gaan we erheen, Pa? Ik heb nog nooit een echte tijger gezien en ben nog nooit in een echt circus geweest. U wel?"
Pa glimlachte breed. „Ja, één keer met je moeder. Toen was jij er nog niet."
„Wanneer was dat dan?"
„Voor we hier kwamen wonen. Maak jij dit paalgat nog vóór we gaan eten en zeg tegen je moeder dat we haar mee uitnemen naar het circus."
Ik vroeg verder niets. Pa vertelde nooit iets over de tijd vóór hij ons land kocht en er een ranch neerzette. Het leek wel of hij zag waar ik aan dacht terwijl ik bezig was het gat te graven. „Dit jaar zitten we er niet zo gunstig voor, jongen, maar voor het volgende jaar kan ik wel wat opzij leggen, zodat je rechten kan gaan studeren aan de Universiteit in Austin."
Dat was een geliefd onderwerp van Pa. Mij rechten te laten studeren. Zodra ik naar school ging, was hij er al over begonnen en steeds weer kwam hij erop terug. „Op een goeie dag zul je ontdekken dat recht met boeken te maken heeft in plaats van met kogels. Wetboeken, die een mens zijn verdiende straf kunnen geven of hem onschuldig kunnen verklaren."

TOEN de zon op zijn hoogtepunt stond, vond Pa het tijd om het werk neer te leggen. „Kom jongen, we gaan wat eten. En vertel je moeder niets over Wes Fancher. Vrouwen raken zo gemakkelijk van streek."
„Maar als-ie nu eens deze kant opkomt, Pa?"
„Oh, Wes Fancher heeft banken en treinen beroofd, maar hij heeft nog nooit een mens gedood. Hij moet opgesloten worden, maar een gewetenloze schurk is het niet. Hij zit gewoon in het verkeerde spoor."
„Ik begrijp niet hoe de Rangers hem ooit te pakken moeten krijgen. Ze weten niet eens hoe hij er uitziet. Ze zeggen dat hij zich altijd helemaal in het zwart kleedt als hij een bank berooft, en zijn gezicht verborgen houdt. Als het achter de rug is, steekt hij zich altijd in piekfijne kleren en kan doorgaan voor iedere dure meneer."
Pa bond zijn paard vast aan de veranda van onze ranch en snoof begeerlijk de lucht van gebraden ham op die uit de keuken kwam. „Het kan wel even duren, maar het gerecht zal Wes Fancher toch een keer grijpen. Ieder mens heeft zijn zwakke zijde."

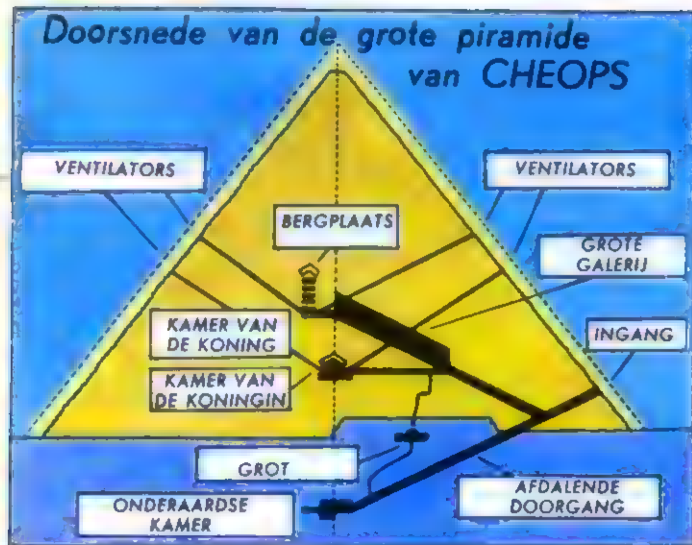
DE volgende morgen trok iedereen met manden vol etenswaren en karretjes vol kinderen, naar de weide van Claiborne, aan de rand van de stad. Toen we daar waren aangekomen, namen we Ma meteen mee naar de tijger-kooi, maar na één korte blik had ze er al genoeg van gezien en ging wat wandelen met een paar buurvrouwen. Pa en ik liepen wat rond met de mannen en bekeken het wilde, vraatzuchtige beest uit de jungle van India. Hij liep traag in zijn kooi op en neer, zwiepte met zijn staart en gromde af en toe zacht.
Eindelijk gaf de opperstalmeester een teken dat de voorstelling zou beginnen en we klauterden op onze wagen, die tussen die van de andere bezoekers rond de piste was neergezet. We zagen een gedresseerde ezel een varken met een zonnehoed achterna zitten en een man die hoog boven de grond over een koord liep. De dames uit het publiek stelden zich verschrikkelijk aan en deden net of ze ieder ogenblik zouden flauwvallen..
Toen begon het circus-orkest luid te schetteren en de tijger-kooi werd de piste in getrokken. De opperstalmeester, met zijn oude verschoten rok, stapte de piste binnen en schreeuwde: „Thans volgt het optreden van Lilly Belle, die dit wilde, vraatzuchtige beest zal temmen!" De tijger was intussen gaan liggen, alsof hij bij voorbaat al moe was, en moest met een por tussen zijn ribben overeind gebracht worden. Daarop trippelde een meisje in een wit pakje binnen met een pistool in de ene en een lichte stoel in de andere hand. Ze stak het pistool tussen haar rode ceintuur, raapte een zweep van de grond en stapte, terwijl de toeschouwers huiverden, de kooi binnen. De tijger was weer gaan liggen, maar Larry Grogan, die al een glas te veel op had, gaf een schot met zijn pistool en toen kwam de tijger werkelijk tot leven.
Lilly Belle knalde met haar zweep en liet hem op een kruk springen. Ze bleef maar doorgaan met hem uit te dagen en ik was doodsbang dat hij haar zou verslinden. Maar toen hij eindelijk een uitval naar haar deed, duwde ze hem de stoel in zijn snuit, gaf een schot met het pistool en stapte buigend en kushandjes gevend de kooi uit. Het publiek klapte en juichte.
Daarmee kwam een eind aan de voorstelling en de meeste mensen gingen naar huis, maar Ma bleef nog wat na om de dames in de limonadetent te helpen en Pa en ik keken nog wat naar de circuslui die hun wagens in gereedheid brachten voor het optreden in de volgende plaats, Belville. De kooi van de tijger was zwaar en Pa zette zijn schouders tegen het wiel, zodat het ding in beweging kwam.
Lilly Belle bedankte Pa en hij zei dat-ie het graag had gedaan, want ze had een mooie voorstelling gegeven. Toen grinnikte hij en zei dat haar tijger niet erg vraatzuchtig was.
Lilly Belle keek vluchtig rond om te zien of er niemand in de buurt was en zei: „Ik zou echt willen dat-ie dood ging, meneer. Het beest is op. Ik moet even lang bij de groep blijven als hij, dat staat in mijn contract. Maar ik kan een baan krijgen in San Antone, waarbij ik tweemaal zoveel kan verdienen als bij Jimson."
Pa zei dat het wel niet zolang meer met de zieke tijger zou duren en hij hoopte dat het haar in San Antone goed zou bevallen.
Opeens hoorden we geschreeuw op het plein. We renden allemaal die kant op om de posse te zien binnenkomen. De mannen zagen er moe en verslagen uit. Mijn vriend Britt zat bij zijn vader achterop en had zijn arm in een draagverband. Voor zover ik kon zien, hadden ze niemand, dood of levend, meegenomen. Iedereen begon tegelijk te praten en te vragen naar Wes Fancher.
„Hij is net de grens kunnen overkomen," zei Jeff Pollard.
Pa keek naar het bestofte gezicht van Pollard. „Wat is er met je jongen gebeurd?"
„Hij liep wat te hard van stapel. Zijn paard struikelde en hij brak een arm. Het paard moesten we afmaken."
Pa zei verder niets. Hij ging Ma halen en even later reden we gedrieën onder de eerste sterren naar huis. Pa dacht natuurlijk dat ik bij het zien van Britt wel een lesje geleerd had, maar ik was al besloten mij stevig te gaan oefenen in het schieten en met de eerst volgende posse mee te gaan, ook al deed Pa dat niet.
De volgende morgen nam ik mijn .38 mee naar de corral en zette zes lege blikjes op de omheining neer. Ik nam tien passen afstand, stak mijn revolver in de holster, trok en vuurde zes schoten snel achter elkaar. Ik voelde me net zo'n flinke vent als Jeff Pollard, totdat de kruitdamp opgetrokken was

en ik zag dat ik maar één blikje had geraakt. Maar ik gaf het niet op. Ik ging net zolang door met laden en vuren tot mijn hand bijna zeer deed van de hitte van het pistool.
Pas toen merkte ik dat er iemand naast me stond. „Al wat geraakt?" vroeg Pa.
„Nee," zei ik, „maar het zàl me lukken, al duurt het de hele dag."
Opeens zag ik dat Pa een revolver bij zich droeg. Zijn hand lag rustig op de kolf. „Je moet nooit van boven àf op een doel schieten, Shelby. Vuur terwijl je het wapen omhoog brengt." Voor ik mijn mond dicht had, lagen alle zes de blikjes in het zand.
„Blijf maar goed oefenen," zei Pa. „Vandaag of morgen wil een of andere ouwe stier je van je paard stoten en dan weet je wat je moet doen. Daar zijn revolvers voor, om jezelf in leven te houden. Kom mee, laten we dat prikkeldraad eens gaan vastmaken."

IK popelde om te weten waar Pa zijn revolver altijd opborg, hoe hij zo goed had leren schieten en waarom hij nog nooit eerder had laten zien wat hij kon. Maar het leek me verstandiger erover te zwijgen.
We aten een koude lunch, want Ma was de stad in, en ik wilde Pa juist vragen of ik Britt Pollard mocht gaan opzoeken, toen ik hem opeens naar buiten zag kijken, door het raam aan de voorgalerij. Hij hoorde niet eens wat ik vroeg. Hij stond langzaam en voorzichtig op en nam het Winchester-geweer uit het rek bij de kast. Hij keek eens langs de glimmende loop en zijn vinger kromde zich rond de trekker.
„Pa!" fluisterde ik.
„We krijgen bezoek."
Ik loerde langs zijn schouder en zag drie mannen de stoffige weg op ons huis afrijden. De middelste droeg een zwart pak en zijn broekspijpen had hij in zijn laarzen gestopt.
„Dat is Wes Fancher!!" Ik was zo opgewonden dat ik de naam ternauwernood kon uitspreken, maar Pa reageerde niet. Zijn gezicht stond strak en door zijn half gesloten ogen zag hij alleen maar de man in het vizier van zijn geweer.
„Grijp hem Pa. Schiet hem neer!"
Mijn stem bracht Pa helemaal van zijn stuk. Hij keek me afwezig aan, bracht het geweer omlaag en smeet het bijna in het rek.
„Ik zal uw revolver pakken, Pa. Waar heeft u hem —"
„Ik heb helemaal geen revolver nodig, Shelby. Wes Fancher zal niet lang blijven. Ga de achterdeur uit en hou je schuil tot je ze hoort wegrijden."
„Maar, Pa, u kòn hem niet missen!"
„Doe wat ik je zeg. Vlug."

WES Fancher bracht, in een grote stofwolk, zijn paard tot stilstand en wierp een minachtende blik op Pa en ons verweerde huis. „De paarden hebben water nodig, Mister, en wij zelf kunnen ook wel wat gebruiken." Zijn hand rustte licht op de revolver aan zijn heup.
„Je vindt een paardetrog bij de schuur," zei Pa, „en koud water in de put achter het huis."
„Hm, erg gastvrij kan ik je niet noemen. Heb je niet wat karnemelk of wat stevigers?"
„Kerels met revolvers krijgen van mij geen karnemelk of wat dan ook."
Wes Fancher stapte trots de galerij op en stuurde zijn mannen naar de put. Hij ging zitten, plantte zijn rood bestikte laarzen op het hek en nam de met een goudkleurige band versierde zwarte hoed van zijn hoofd.
„Een uitnodiging om even te rusten kan er niet af, wel?"
„Nee, Wes Fancher. Maar nu je toch hier bent, kan het me niet schelen dat je wat water drinkt, als je je maar koest houdt."
„Dus je weet wie ik ben?"
„Slimme jongens zoals jij vluchten niet naar de grens met een posse vlak achter hun broek. Nee, Fancher, ik dacht wel dat jij je ergens in het kreupelhout zou schuilhouden. Natuurlijk weet ik wie je bent, en ik ben niet bang voor je ook."
Fancher trok zijn revolver en spande de haan. „Als ik nou eens zin had in wat jij hebt, hè?"
Pa haalde niet eens zijn voeten van het hek. „Hier vind je niks waardevols, behalve het land. En dat kun je niet in een zak meenemen als bankpapier."
Een van Fanchers handlangers kwam de galerij oplopen en overhandigde zijn baas een kom koud water. Hij deed dat een beetje onhandig en morste wat op de rood bestikte laarzen.
Wes Fancher sprong uit zijn stoel overeind alsof een bij hem had gestoken, smeet het water in de man zijn gezicht en vuurde een kogel af die rakelings langs het been van de man ging. Mijn hart klopte in mijn keel, maar Pa zat daar rustig alsof hij elke dag, behalve zondags, bandieten te gast had.
De man hinkte naar de achterzijde van het huis en vloekte in het Spaans. Wes Fancher ging weer zitten en veegde zijn laarzen af met een rode zijden zakdoek.
„Ik duld niet dat iemand mijn laarzen beschadigt. Ik heb ze speciaal laten maken in El Paso. Kijk eens, er zitten vier verschillende kleuren leer in, met rood stiksel. Kostten me meer dan honderd dollar."
„Zo, zo?" zei Pa. „Nou, ik moet zeggen, het zijn bijzonder fraaie laarzen."
Wes Fancher scheen bij de waarderende woorden van Pa in een betere stemming te komen. „Die hoed heb ik trouwens ook speciaal voor mij laten maken. En een Mexicaanse zilversmid heeft die belletjes aan mijn sporen gemaakt."
„Geweldig," zei Pa. „Jij weet je wel te kleden, Fancher."
Ik hield mijn adem in en wachtte gespannen af of Pa hem met zijn blote handen te lijf zou gaan, maar er gebeurde niets. Pa zat maar rustig te luisteren, terwijl Fancher het hoogste woord had.
„Ik kan wel zien dat je oog hebt voor mooie spullen, mister. Het enige dat ik nou nog hebben wil, is een mooi vest, zo een met goud borduursel uit New Orleans."
„Precies, Fancher. Jij moest eigenlijk zo'n vest hebben als ik heb gezien toen ik in Washington was."
Mijn mond viel open van verbazing. Voor zover ik wist was Pa nog nooit Texas uit geweest, maar hij praatte door en Wes Fancher schoof z'n stoel wat dichterbij. Pa vertelde honderd uit over een man die hij kende in Washington die een vest had van luipaard-huid. „Jazeker, Fancher. Met allemaal vlekken. De mensen raakten niet uitgepraat over dat vest."
„Hoe kwam-ei eraan?" — „Geen idee."
„Ik zou best willen weten hoe die knaap aan dat vest kwam."
Op dat moment ging ik even verzitten en stootte heel onhandig met mijn laars tegen de tafel. Ik schrok er zo van, dat ik op mijn buik over de keukenvloer terugsloop naar de achter-veranda, waar ik me net zo lang schuil hield tot ik Fancher zijn mannen hoorde roepen. Even later galoppeerde het drietal de weg af. Ik wist toen niets beters te doen dan in het kreupelhout te gaan liggen opdat Pa niet zou weten dat ik hem had afgeluisterd. Ik voelde me beroerd en schaamdè me over mijn eigen vader. Tegen de tijd dat Pa me zou komen zoeken, ging ik naar huis terug en trok een gezicht alsof er niets was gebeurd. Pa hoorde me niet eens binnenkomen. Hij was druk bezig te schrijven aan zijn bureau. Kort daarop plakte hij een envelop dicht en zei me dat hij even een brief moest posten in de stad. Voor hij wegreed, kwam hij naar me toe en zei: „Het heeft geen zin iemand te vertellen dat Wes Fancher hier was, Shelby. Hij heeft ons niets gedaan."
Nou, dat had hij me heus niet hoeven vragen. Ik keek wel uit om iemand te vertellen wat ik mijn vader had zien doen. Ik kon eenvoudig niet geloven dat hij dezelfde man was die blikjes zo snel en feilloos had geraakt.
Ik ontliep Pa zo veel mogelijk, totdat Britt Pollard me de volgende dag kwam opzoeken om te vertellen dat de tijger van Lilly Belle was afgemaakt.
Pa was bijzonder geïnteresseerd. „Ik ben blij dat het gebeurd is. Een beest zo te zien lijden, vind ik afschuwelijk. Enfin, nu kan Lilly Belle die nieuwe baan in San Antone ook aannemen. Enig idee wie die tijger heeft doodgeschoten, Britt?"
„Nee," zei Britt. „Miss Lilly Belle zag wel een man bij de kooi, maar het was te donker om uit te maken wie het was."
De weken daarop gingen voorbij als tien regenachtige zondagen. Er waren momenten geweest waarop ik reuze trots op Pa was, en ik dacht daar graag aan terug, maar ik bleef me voor hem schamen, dat hij niet eens een schurk met een revolver te lijf durfde te gaan. O, wat voelde ik me ongelukkig. Ik hing maar wat op de ranch rond en wist niet waar ik het zoeken moest.

TOEN ik de stofwolk op de weg zag, dacht ik dat het Pa was die vroeg uit de stad terugkwam, maar het was een vreemdeling op een vos.
„Woont hier Joe Benton?"
„Ja, meneer. Pa is niet thuis, maar u kunt gerust binnenkomen en op hem wachten."
De man bond zijn paard vast en nam een stoel. „Ik ben Ted Ford. Kapitein bij de Rangers in El Paso. Jij lijkt op je vader, zeg."
„Kent u Pa dan?"
„Dat zou ik wel denken, ja. We hebben lang samen gewerkt.
Is hij nog steeds zo'n uitstekende schutter?"
Ik zei van ja en wachtte tot de kapitein over Wes Fancher zou beginnen. Maar Ted Ford zat daar maar en scheen, met toegeknepen ogen, in het verleden te kijken. „Die vader van jou was de beste schutter in onze hele compagnie, maar hij hoefde haast nooit te schieten. Hij liep recht op z'n tegenstander af zonder een spier op zijn gezicht te vertrekken. Hij greep nooit naar z'n wapen. Nou, er is meer moed voor nodig om een vent met woorden dan met kogels klein te krijgen, dat verzeker ik je."
Ik wilde nog wel ik-weet-niet-wat vragen over Pa, maar de kapitein stond ineens op en ging recht voor me staan.
„Joe Benton hield op met schieten, omdat hij eens een jonge heethoofd, die hem op z'n hielen zat, moest doden. Toen besloot hij plechtig dat zijn zoon recht zou spreken met boeken en niet met kogels. Je bent zeker van plan later advocaat te worden, hoop ik?"
„Ja, meneer," zei ik en verder kon ik geen woord uitbrengen, want het leek wel of er een visgraat in m'n keel stak.
Ted Ford scheen al tevreden met dit antwoord en haalde een briefje uit zijn vestzak. „Vertel me eens hoe dit gebeurd is?"
Ik las het briefje alsof ik het Pa werkelijk had zien schrijven.
Kijk over een paar weken uit naar een man met een vest van tijgervel. Dat is Wes Fancher. Succes. Vriendelijke groeten, Joe Benton.
Ik probeerde even spaarzaam met mijn woorden te zijn als Pa. „U heeft 'm te pakken gekregen?"
„Ja, hij wacht in de gevangenis zijn proces af. Ik ontdekte hem vrij gauw in zijn opzichtige kleding en arresteerde hem zonder één schot te lossen. Weet jij hoe je vader hem in dat tijger-vest heeft gekregen?"
Natuurlijk wist ik dat, ook al had ik het gesprek tussen Pa en Fancher niet helemaal uit kunnen horen. Pa had hem een opzichtig vest aangepraat en hem verteld waar hij de aftandse tijger van Lilly Belle kon vinden.
Ik was er zo trots op, dat ik graag alles wilde vertellen. Ik wilde graag opscheppen, net als Jeff Pollard, maar ik wist dat Pa een hekel had aan opschepperij.
Kapitein Ford wachtte geduldig op mijn verhaal en tenslotte kwam er een brede grijns op zijn gegroefde gezicht. „Je bent al net zo praatgraag als je vader, zie ik. Hier is de uitgeloofde beloning. Die zullen je ouders best kunnen gebruiken, denk ik."
Plotseling stond hij op en wuifde met zijn grote hoed. „Daar zullen we onze Joe hebben. Heel rustig in het zadel, als altijd. Die zal nooit een paard afmatten als het niet nodig is."
Ik keek de weg af en zag Pa aankomen. Voor mij was hij de geweldigste man die ik ooit had gezien.

HET GEHEIM *van de* GROTE PIRAMIDE

heeft Egyptologen van over de gehele wereld honderden jaren lang beziggehouden.
De Hyksos, de Assyriërs, de Perzen, de Grieken en de Romeinen hebben tevergeefs gezocht naar de schatkamer van Farao Cheops. In het jaar 820 zette kalief Al Mamoen een leger arbeiders aan het werk, die na eindeloze inspanningen erin slaagden drie kamers in de piramide te ontdekken. Deze kamers kregen de naam „koningskamer", „koninginnekamer" en „onderaardse kamer". Verder kwamen ze niet.
Sindsdien zijn er talloze geleerden en avonturiers geweest die de kamers aan een nauwkeurig onderzoek hebben onderworpen, in de hoop een gang naar de schatkamer te vinden, maar de fabelachtige rijkdommen van Farao Cheops liggen tot op de dag van vandaag nog onaangeroerd ....

HET GEHEIM VAN DE GROTE PIRAMIDE

houdt ook professor Mortimer bezig. Deze geleerde, die een bijzondere belangstelling heeft voor vreemde volkeren en culturen, moet, bij zijn wetenschappelijk onderzoek ook, tegen wil en dank, de rol van detective spelen. Want er zijn kapers op de kust, onder wie een zekere kolonel Olrik wel de gevaarlijkste is. Kapitein Blake van de Engelse Geheime Dienst, een vriend van de professor, doet al het mogelijke om de vijand op een afstand te houden, maar hij heeft daar zijn handen aan vol.

BEGINT VOLGENDE WEEK!

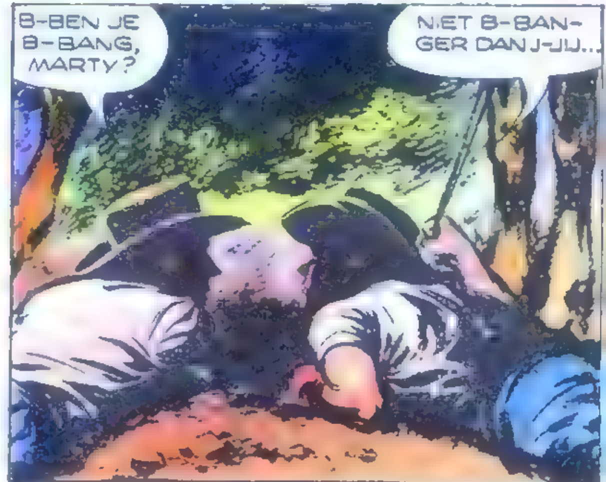
© 1964 Editions Lombard

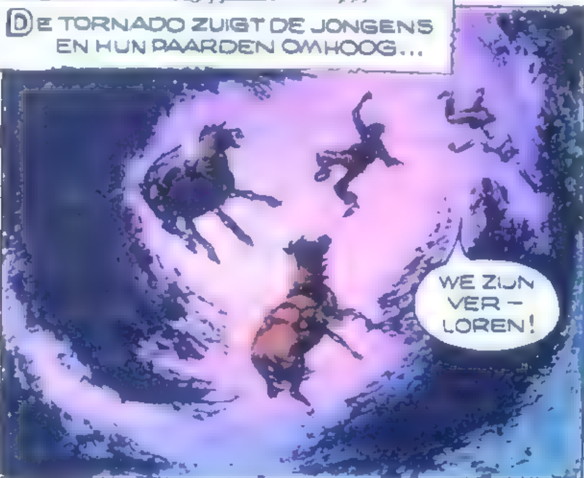

WALT DISNEY'S
SPIN - MARTY
OP EEN STRALENDE DAG WILLEN SPIN EN MARTY EEN RITJE MAKEN IN DE OMGEVING VAN DE TRIPLE R-RANCH...
TRIPLE R
KIJK GOED UIT, JONGENS! ER ZWERFT HIER IN DE BUURT EEN VREEMDE KNAAP ROND!

HIJ HEEFT EEN HOND AFGERICHT, DIE EENZAME REIZIGERS VAN HUN PAARD TREKT, WAARNA DE MAN ZELF ZIJN SLACHTOFFERS NEERSLAAT EN BEROOFT!

MAAKT U ZICH OVER ONS MAAR NIET ONGERUST, MENEER LOGAN!

EEN UUR DAARNA...
WAT ZIJN DE PAARDEN ONRUSTIG, HÈ?
SPIN! EEN TORNADO! GA OP DE GROND LIGGEN! VLUG!!

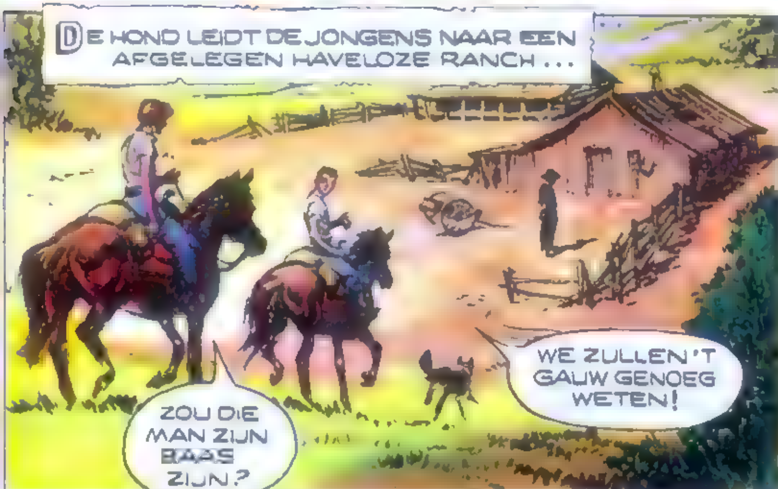

B-BEN JE B-BANG, MARTY?
NIET B-BANGER DAN J-JIJ...

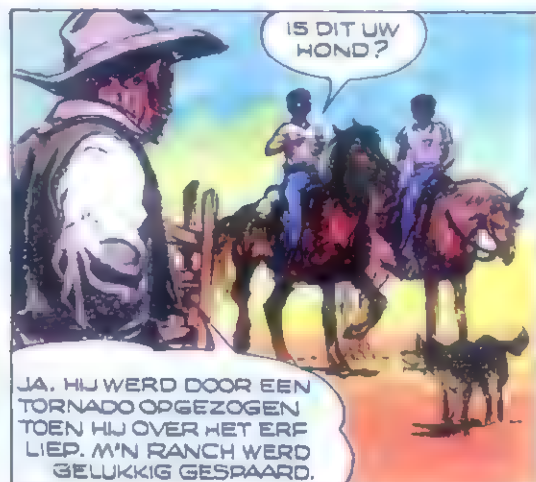

DE TORNADO ZUIGT DE JONGENS EN HUN PAARDEN OMHOOG...
WE ZIJN VERLOREN!

OM HEN EVEN LATER OP EEN HEUVELTOP NEER TE ZETTEN!
WE... WE LEVEN NOG!
HET IS ONGELOFELIJK!

ASJEMENOU! EEN HOND! KIJK 'NS, MARTY! DE TORNADO HEEFT HEM NAAST ONS NEERGEZET!

WAT DOET HIJ GEK, HÈ?
HIJ WIL DAT WIJ HEM VOLGEN, GELOOF IK.

DE HOND LEIDT DE JONGENS NAAR EEN AFGELEGEN HAVELOZE RANCH...
ZOU DIE MAN ZIJN BAAS ZIJN?
WE ZULLEN 'T GAUW GENOEG WETEN!

IS DIT UW HOND?
JA. HIJ WERD DOOR EEN TORNADO OPGEZOGEN TOEN HIJ OVER HET ERF LIEP. M'N RANCH WERD GELUKKIG GESPAARD.

OVERIGENS KAN IK HIER GEEN POTTEKIJKERS GEBRUIKEN... MAAK DAT JE WEGKOMT... EN GAUW EEN BEETJE!

HM, VRIENDELIJK IS ANDERS!
ZEG DAT WEL!

STOP 'NS, HIJ KAN ONS NU TOCH NIET MEER ZIEN.
O, DUS JIJ VERTROUWT HEM OOK NIET! KOM MEE. WE SLUIPEN TERUG NAAR DE RANCH!

ALS-IE ONS ZIET, ZIJN WE NOG NIET GELUKKIG!

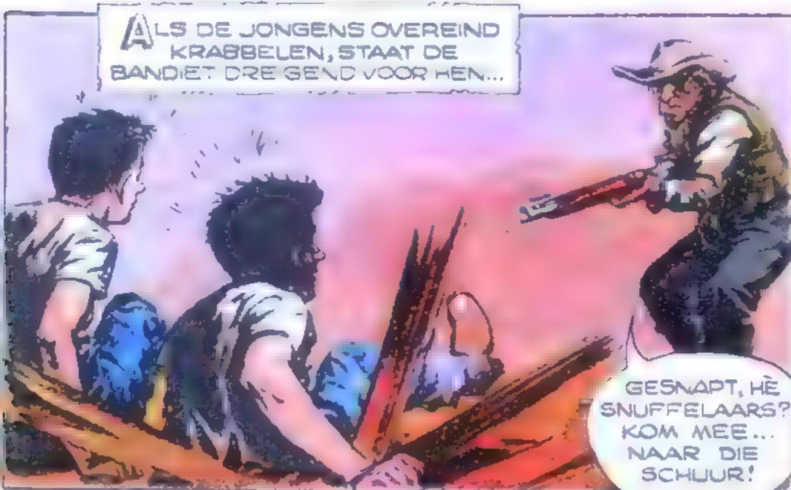

PAK HEM!
'T IS DE BANDIET, DIE REIZIGERS OVERVALT! DE HOND WORDT DOOR HEM AFGERICHT!

MAAR HET DIER WEIGERT...
VOORUIT! PAK HEM!
GRRR!

WE MOETEN DIE HOND BIJ HEM WEGHALEN... VANNACHT!

ENKELE JAREN DAARNA...
KIJK UIT VOOR LOSSE PLANKEN, MARTY!
JAJA!

PAS OP!
KRAK
OOOH!

ALS DE JONGENS OVEREIND KRABBELEN, STAAT DE BANDIET DREIGEND VOOR HEN...
GESNAPT, HÈ SNUFFELAARS? KOM MEE... NAAR DIE SCHUUR!

MORGEN VERTREK IK. JULLIE LAAT IK HIER ACHTER!
U HEEFT NIET HET RECHT...
JE KUNT BETER JE MOND HOUDEN, MARTY!

ZO, BINNEN IS BINNEN EN GEEN HAAN, DIE ER NAAR KRAAIT!

GEEN HAAN, NEE... MAAR WEL EEN HOND!

STENEN MUREN...EEN VLOER VAN BETON...HOE KOMEN WE HIER OOIT NOG UIT?

SSST, SPIN! IK HOOR DE HOND...
JA, JE HEBT GELIJK!

HET SCHRANDERE DIER SNUFFELT LANGS DE MUREN VAN DE SCHUUR...

...EN WEET DE BALK MET ZIJN KOP OMHOOG TE DUWEN!

© 1964 Walt Disney Productions

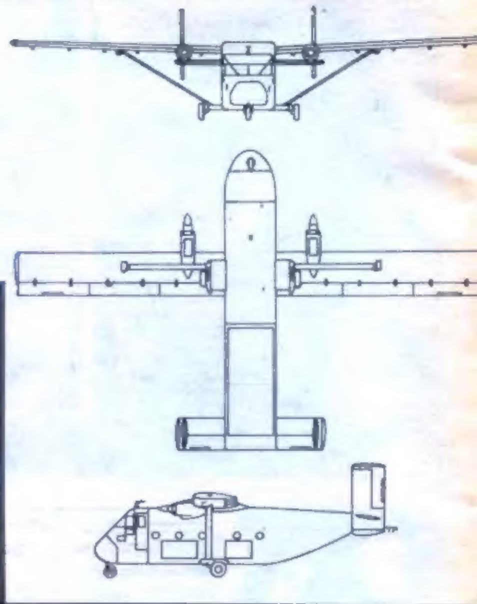

TECHNISCHE GEGEVENS SHORT TURBO-SKYVAN:

AFMETINGEN: Spanwijdte 19,53 m, lengte 12,12 m, hoogte 4,57 m.
MOTORTYPE: Twee Turboméca Astazou X schroefturbines van 637 pk.
PRESTATIES: Max. snelheid 387 km per uur, kruissnelheid 278 km per uur, plafond 8840 m, vliegbereik 750 km.
GEWICHTEN: Leeg 3500 kg, vlieggewicht 5660 kg.

DE SHORT TURBO-SKYVAN

BOVEN Engeland vliegt soms een klein tweemotorig vliegtuigje met een merkwaardige, vierkante romp, die je doet denken aan een schoenendoos met vleugels. Mooi kun je die Short Skyvan hoogdekker niet noemen, maar dat is ook niet altijd belangrijk. Hij werd ontworpen om in zijn romp zoveel mogelijk vracht te kunnen bergen. De nogal plompe en onelegante „schoenendoos" is in zijn klasse een zeer interessant vliegtuigje. Toen het toestel op 17 januari 1963 zijn eerste proefvlucht maakte, was het nog uitgerust met twee Continental zuigermotoren van 390 paardekrachten. Later bleek dat niet voldoende te zijn en er werd zo aan gedokterd, dat er nu enkele schroefturbines van het type Turbomeca Astazou 11 inzitten, die elk 520 pk leveren. Daardoor werden de prestaties van het vliegtuig aanzienlijk verbeterd. Ook de naam werd veranderd in Turbo-Skyvan en deze uitvoering maakte op 2 oktober 1963 zijn eerste vlucht.

De nieuwe versie is evenals de Short een hoogdekker met een laaddeur in de oplopende staart. Er kunnen als het moet 18 personen in vervoerd worden, of een hoeveelheid vracht van rond 1800 kilo. Zelfs een volkswagenbusje kan in zijn romp geborgen worden.
Het grote voordeel van de Skyvan is, dat hij van heel kleine vliegvelden gebruik kan maken. Hij heeft een startbaan nodig van 616 meter en voor de landing kan hij met 550 meter volstaan. Alles bij elkaar is het dus een nuttig toestelletje, waarmee de vliegtuigfabriek van Short Brothers and Harland in Belfast echt wel in de roos heeft geschoten. Deze fabriek is nu begonnen met de seriebouw van de „schoenendoos" en tegen het einde van 't volgende jaar zal met de aflevering worden begonnen. De seriemachines krijgen de Astazou X, die 632 paardekrachten levert.
Er zijn al diverse luchtvaartmaatschappijen, zoals Wien Alaska en Northern Consolidated Airlines in Alaska en de Trans-Australia Airlines, die belangstelling hebben getoond voor de Skyvan. Ook in Zuid-Amerika verwacht de fabriek een goede omzet.
De Engelse fabriek is van plan binnenkort een grote demonstratietocht te maken met de „schoenendoos", en misschien zul je het toestel, dat afgezien van zijn plompe uiterlijk zeer zeker bezienswaardig is, binnenkort op Schiphol of Zestienhoven kunnen bekijken. En wie weet, wordt een of andere luchtvaartmaatschappij in Nederland zo enthousiast voor dit vliegtuig, dat je binnenkort kunt zeggen: „Kijk, daar gaat weer een vliegende schoenendoos..."

HUGO HOOFTMAN

DE SCHAT van SCHARLAKEN RACKHAM

De Sirius wijzigt zijn koers, nadat Kuifje de kapitein attent gemaakt heeft op een fout in zijn berekeningen. En ja hoor: even later ontdekken ze het eiland en de kapitein besluit aan land te gaan....

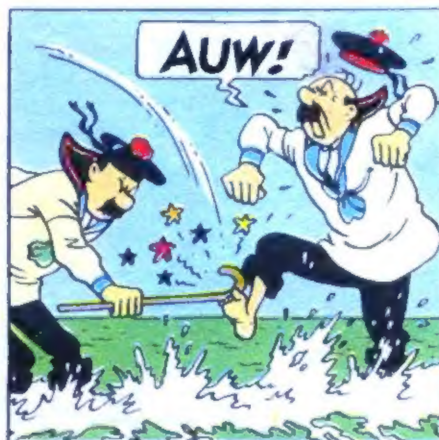

DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

© 1964 Casterman

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z, Postbus 497. Telefoon 020-731361. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen / 4,55 per 13 nummers. Giro 330021). **Ned. Antillen en Suriname:** / 20,80 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164 P.C.R. 86491. Prijs 7 frank. **Overig buitenland:** / 28,— per jaar. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.